

МІНІСТЕРСТВО ІНФРАСТРУКТУРИ УКРАЇНИ

НАКАЗ

від “27” грудня 2019 р.

м. Київ

№ 988

Про затвердження переліку тестових питань на знання спеціального законодавства та варіантів відповідей для перевірки професійних знань кандидатів на зайняття посад фахівців з питань реформ

Відповідно до пункту 75¹ Порядку проведення конкурсу на зайняття посад державної служби, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25 березня 2016 року № 246 (зі змінами), та, враховуючи внесені зміни до законодавчих актів, **н а к а з у ю:**

1. Затвердити перелік тестових питань на знання спеціального законодавства та варіантів відповідей для перевірки професійних знань кандидатів на зайняття посад фахівців з питань реформ (далі – перелік тестових питань) Директорату стратегічного планування та європейської інтеграції (додаток 1), Директорату цифрової інфраструктури на транспорті (додаток 2) та Директорату з безпеки на транспорті (додаток 3).

2. Управлінню кадрової служби забезпечити оприлюднення переліку тестових питань на офіційному вебсайті Мінінфраструктури та Єдиному порталі вакансій державної служби НАДС.

3. Визнати таким, що втратив чинність, наказ Мінінфраструктури від 08 червня 2018 року № 265 «Про затвердження переліку тестових питань на знання спеціального законодавства та варіантів відповідей для перевірки професійних знань кандидатів на зайняття посад фахівців з питань реформ».

4. Контроль за виконанням цього наказу покласти на державного секретаря А. Галущака.

Міністр

Владислав КРИКЛІЙ

Перелік тестових питань на знання спеціального законодавства та варіантів відповідей для перевірки професійних знань кандидатів на зайняття посад фахівців з питань реформ

Директорат стратегічного планування та європейської інтеграції

I. Питання на перевірку знань Бюджетного кодексу України

1. Які відносини регулюються Бюджетним кодексом України?

1. Відносини, що виникають у процесі складання, розгляду, затвердження, виконання бюджетів, звітування про їх виконання та контролю за дотриманням бюджетного законодавства, і питання відповідальності за порушення бюджетного законодавства, а також визначаються правові засади утворення та погашення державного і місцевого боргу.

2. Будь-які відносини, що виникають в процесі використання бюджетних коштів між державою та розпорядниками державних коштів.

3. Процес розгляду, затвердження, виконання бюджетів, звітування про їх виконання та контролю за дотриманням бюджетного законодавства, а також визначаються правові засади утворення та погашення державного і місцевого боргу.

4. Відносини щодо формування та використання фінансових ресурсів для забезпечення завдань і функцій, які здійснюються відповідно органами державної влади.

2. Відповідно до Бюджетного кодексу України, бюджетна система України складається з:

1. Державного бюджету та місцевих бюджетів.

2. Обласних, місцевих бюджетів, в т. ч. Автономної Республіки Крим, обласних, районних бюджетів та бюджетів місцевого самоврядування.

3. Бюджетів місцевого самоврядування - бюджети територіальних громад сіл, їх об'єднань, селищ, міст (у тому числі районів у містах), бюджети об'єднаних територіальних громад.

4. Державного бюджету України.

3. Які складові частини бюджетної класифікації?

1. Класифікація доходів та видатків бюджету.

2. Класифікація доходів бюджету, класифікація видатків та кредитування бюджету, класифікація фінансування бюджету, класифікація боргу.

3. Класифікація фінансування бюджету, неподаткових і податкових надходжень.

4. Класифікація боргу, податкові надходження, неподаткові надходження, доходи від операцій з капіталом, трансферти.

4. Стадії бюджетного процесу відповідно до Бюджетного кодексу України:

1. Складання проектів бюджетів, розгляд проекту та прийняття закону про Державний бюджет України (рішення про місцевий бюджет), розгляд звіту про виконання бюджету і його затвердження.

2. Складання та розгляд Бюджетної декларації (прогнозу місцевого бюджету) і прийняття рішення щодо них, складання проектів бюджетів, розгляд проекту та прийняття закону про Державний бюджет України (рішення про місцевий бюджет), виконання бюджету, включаючи внесення змін до закону про Державний бюджет України (рішення про місцевий бюджет), підготовка та розгляд звіту про виконання бюджету і прийняття рішення щодо нього.

3. Розгляд проекту та прийняття закону про Державний бюджет України (рішення про місцевий бюджет), виконання бюджету, розгляд звіту про виконання бюджету і прийняття рішення щодо нього.

4. Прийняття закону про Державний бюджет України (рішення про місцевий бюджет), виконання бюджету, включаючи внесення змін до закону про Державний бюджет України (рішення про місцевий бюджет), підготовка звіту про виконання бюджету і прийняття рішення щодо нього.

5. Розгляд та затвердження Державного бюджету України відбувається у Верховній Раді України за спеціальною процедурою визначеною:

1. Регламентом Верховної Ради України.
2. Кабінетом Міністрів України.
3. Конституцією України, Законом України «Про Державний бюджет», Бюджетним кодексом.
4. Бюджетним кодексом.

6. Яким органом контролюються надходженням коштів до Державного бюджету України та їх використання від імені Верховної Ради України?

1. Безпосередньо Верховною Радою України.
2. Кабінетом Міністрів України.
3. Міністерством фінансів України.
4. Рахунковою палатою.

7. Який орган (-и) забезпечує (-ють) виконання Державного бюджету?

1. Міністерство фінансів України.
2. Головні розпорядники.
3. Кабінет Міністрів України.
4. Комітет Верховної Ради України з питань бюджету.

8. Учасниками бюджетного процесу є:

1. Органи, установи та посадові особи, наділені бюджетними повноваженнями (правами та обов'язками з управління бюджетними коштами).
2. Органи, установи, наділені обов'язками з управління бюджетними коштами.
3. Органи та установи, які мають рахунки в Державному казначействі України та наділені бюджетними повноваженнями.
4. Всі міністерства, державні установи, які виступають безпосередніми учасниками в бюджетних програмах і проектах.

9. Проект закону про Державний бюджет України розробляє:

1. Верховна Рада України.
2. Офіс Президента України.
3. Кабінет Міністрів України.
4. Міністерство фінансів України.

10. За якими особливими обставинами Державний бюджет України може бути затверджений не на рік, а на інший бюджетний період?

1. Введення воєнного стану чи оголошення надзвичайного стану в Україні.
2. Отримання кредитів від інших держав і міжнародних організацій.
3. В разі профіциту за перший звітний період.
4. Внесення змін до Державного бюджету.

11. Зміни до закону про Державний бюджет України можуть вноситися:

1. Постановами Кабінету Міністрів України.
2. Відповідно до Бюджетного кодексу.
3. Міністерством фінансів України за висновками Рахункової палати.
4. Виключно законами про внесення змін до закону про Державний бюджет України.

12. Що не є джерелом фінансування бюджету?

1. Кошти від державних (місцевих) внутрішніх та зовнішніх запозичень.
2. Кошти від приватизації державного майна (включаючи інші надходження, безпосередньо пов'язані з процесом приватизації) — щодо державного бюджету.
3. Емісійні кошти Національного банку України.
4. Вільний залишок бюджетних коштів з дотриманням умов, визначених цим Кодексом.

13. Джерелами формування спеціального фонду Державного бюджету України в частині фінансування є:

1. Кредити (позики), що залучаються державою від іноземних держав, іноземних фінансових установ і міжнародних фінансових організацій для реалізації інвестиційних проектів.
2. Кредити лише міжнародних фінансових організацій.

3. 10% обсягу загального фонду відповідного бюджету.

4. Резервний фонд, кредити банків, позики міжнародних фінансових організацій.

14. Державні гарантії для забезпечення часткового виконання боргових зобов'язань суб'єктів господарювання – резидентів України можуть надаватися:

1. За рішенням Кабінету Міністрів України виключно у межах і за напрямками, що визначені законом про Державний бюджет України.

2. За рішенням Президента України виключно у межах і за напрямками, що визначені законом про Державний бюджет України.

3. За рішенням Верховної Ради України виключно у межах і за напрямками, що визначені законом про Державний бюджет України.

4. Кабінетом Міністрів України за погодженням з Верховною Радою України.

15. Бюджетна програма це:

1. Сукупність заходів, спрямованих на досягнення єдиної мети, завдань та очікуваного результату, визначення та реалізацію яких здійснює розпорядник бюджетних коштів відповідно до покладених на нього функцій.

2. Документ, підготовлений головним розпорядником бюджетних коштів, що містить пропозиції з відповідним обґрунтуванням щодо обсягу бюджетних коштів, необхідних для його діяльності на наступні бюджетні періоди.

3. Інвестиційний проект, що реалізується шляхом державного інвестування в об'єкти державної власності з використанням державних капітальних вкладень та/або кредитів (позик), залучених державою або під державні гарантії.

4. Комплекс заходів, визначених на основі національної системи цінностей і завдань інноваційного розвитку економіки та спрямованих на розвиток окремих галузей, секторів економіки, виробництв, регіонів, виконання яких здійснюється з використанням коштів державного та/або місцевих бюджетів чи шляхом надання державних та/або місцевих гарантій.

16. Паспорт бюджетної програми це:

1. Документ, що визначає мету, завдання, напрями використання бюджетних коштів, відповідальних виконавців, результативні показники та інші характеристики бюджетної програми відповідно до бюджетного призначення, встановленого законом про Державний бюджет України (рішенням про місцевий бюджет), та цілей державної політики у відповідній сфері діяльності, формування та/або реалізацію якої забезпечує головний розпорядник бюджетних коштів.

2. Проект плану формування та використання фінансових ресурсів для забезпечення завдань і функцій, що здійснюються органами державної влади (органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування) протягом бюджетного періоду, який є невід'ємною частиною проекту закону про Державний бюджет України (проекту рішення про місцевий бюджет).

3. Документ, в якому встановлюється розподіл доходів, фінансування бюджету, повернення кредитів до бюджету, бюджетних асигнувань головним розпорядникам бюджетних коштів за певними періодами року відповідно до бюджетної класифікації.

4. Сукупність дій учасника бюджетного процесу відповідно до його повноважень, пов'язаних з формуванням та використанням бюджетних коштів, здійсненням контролю за дотриманням бюджетного законодавства, які спрямовані на досягнення цілей, завдань і конкретних результатів своєї діяльності та забезпечення ефективного, результативного і цільового використання бюджетних коштів.

17. На підставі яких засад надаються субвенції на виконання інвестиційних проектів з державного бюджету?

1. Економічної ефективності, направленості субвенції, фінансової забезпеченості інвестиційних проектів, рівня забезпеченості, участі бюджету.

2. Направленості субвенції, фінансової забезпеченості інвестиційних програм, рівня забезпеченості, участі бюджету.

3. Економічної ефективності, направленості субвенції, рівня забезпеченості, участі бюджету.

4. Економічної ефективності, направленості субвенції, рівня забезпеченості об'єктами виробничої, комунікаційної та соціальної інфраструктури.

18. Яким органом визначається порядок використання коштів з резервного фонду Бюджету?

1. Міністерством фінансів України.

2. Верховною Радою України.

3. Кабінетом Міністрів України.

4. Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету.

19. До порушень бюджетного законодавства відноситься:

1. Визначення недостовірних обсягів бюджетних коштів при плануванні бюджетних показників.

2. Високий рівень середніх залишків бюджетних коштів.

3. Низький рівень задоволення потреб суспільства в процесі витрачання державних коштів.

4. Неефективне використання бюджетних коштів.

20. Яку відповідальність несуть посадові особи, з вини яких допущено порушення бюджетного законодавства?

1. Цивільну, дисциплінарну, адміністративну або кримінальну відповідальність.

2. Адміністративну або кримінальну відповідальність.

3. Дисциплінарну, адміністративну або кримінальну відповідальність.

4. Цивільну, дисциплінарну, адміністративну відповідальність.

II. Питання на перевірку знань Закону України «Про інвестиційну діяльність»

1. Інвестиції це:

1. Всі види майнових та інтелектуальних цінностей, що вкладаються в об'єкти підприємницької та інших видів діяльності, в результаті якої створюється прибуток (доход) та/або досягається соціальний та екологічний ефект.

2. Будь-які активи, рухоме та нерухоме майно (будинки, споруди, устаткування та інші матеріальні цінності), векселі.

3. Кошти, банківські кредити, вклади, майнові права інтелектуальної власності, векселі.

4. Будь-які кошти, цільові банківські вклади, сукупність технічних, технологічних, комерційних та інших знань, оформлених у вигляді технічної документації, навиків та виробничого досвіду, необхідних для організації того чи іншого виду виробництва, запатентованих ("ноу-хау").

2. Яким органом встановлюється порядок надання державної підтримки інвестиційного проекту?

1. Кабінетом Міністрів України.

2. Міністерством фінансів України.

3. Центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері економічного розвитку.

4. Верховною Радою України.

3. Об'єктами інвестиційної діяльності можуть бути:

1. Будь-яке майно, в тому числі основні фонди і оборотні кошти в усіх галузях економіки, цінні папери (крім векселів), цільові грошові вклади, науково-технічна продукція, інтелектуальні цінності, інші об'єкти власності, а також майнові права.

2. Цільові грошові вклади, майно, науково-технічна продукція, інтелектуальні цінності, інші об'єкти власності.

3. Основні фонди і оборотні кошти в усіх галузях економіки.

4. Будівлі, споруди, їх структурні компоненти та передавальні пристрої, у тому числі жилі будинки та їх частини.

4. Інвестиційна діяльність суб'єктів України за її межами регулюється:

1. Законодавством іноземної держави, на території якої ця діяльність здійснюється, відповідними договорами України, а також спеціальним законодавством України.

2. Законодавством іноземної держави, укладеними договорами, угодами.

3. Виключно законодавством іноземної держави.

4. Регламентується положеннями Угоди про асоціацію між Україною і ЄС.

5. Інвестиційний проект – це:

1. Комплекс заходів (організаційно-правових, управлінських, аналітичних, фінансових та інженерно-технічних), визначених на основі національної системи цінностей і завдань інноваційного розвитку національної економіки та спрямованих на розвиток окремих галузей, секторів економіки, виробництв, регіонів, виконання яких здійснюється суб'єктами інвестиційної діяльності з використанням цінностей.

2. Техніко-економічне та соціальне обґрунтування проекту для пошуку подальших резервів зменшення витрат і зростання доходів з метою забезпечення зростання прибутків.

3. Комплекс планово-розрахункових документів, необхідних та достатніх для обґрунтування інвестування, організації та управління роботами з реалізації проекту в межах визначених вартості та терміну його реалізації.

4. Сукупність процесів, обмежена в часі, ресурсах та вимогах якості, направлена на створення нової цінності.

6. Державна підтримка для реалізації інвестиційних проектів, відповідно до Закону України «Про інвестиційну діяльність», не надається шляхом:

1. Співфінансування реалізації інвестиційних проектів за рахунок коштів державного бюджету.

2. Кредитування за рахунок коштів державного бюджету суб'єктів господарювання для реалізації інвестиційних проектів.

3. Повної або часткової компенсації за рахунок коштів державного бюджету відсотків за кредитами суб'єктів господарювання для реалізації інвестиційних проектів.

4. Пошуку потенційних партнерів для реалізації проекту.

7. Ким встановлюється перелік документів, що подаються для відбору інвестиційних проектів?

1. Кабінетом Міністрів України.

2. Міністерством економічного розвитку та торгівлі України для кожного напрямку, за яким надається державна підтримка для реалізації відповідних інвестиційних проектів.

3. Інвестиційною комісією.

4. Президентом України.

8. Як реєструються відібрані державні інвестиційні проекти та інвестиційні проекти, для реалізації яких надається державна підтримка?

1. Вносяться до інформаційної бази з відкритим доступом на порталі Кабінету Міністрів України.

2. Вносяться до Державного реєстру інвестиційних проектів.

3. Реєструється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері, в якій реалізується інвестиційний проект.

4. Реєструється щоквартальний перелік інвестиційних проектів та затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері економічного розвитку.

9. Джерелами фінансування інвестиційної діяльності не можуть бути:

1. Власні фінансові ресурси інвестора.
2. Позичкові фінансові кошти інвестора.
3. Безоплатні та благодійні внески, пожертвування організацій, підприємств і громадян.
4. Векселі, облігаційні позики, банківські депозити, бюджетні інвестиційні вкладення.

10. Обов'язковій державній експертизі підлягають інвестиційні проекти, що реалізуються:

1. Із залученням бюджетних коштів, коштів державних підприємств, установ та організацій, а також за рахунок кредитів, наданих під державні гарантії, інших форм державної підтримки для реалізації інвестиційних проектів.
2. Із залученням бюджетних коштів, коштів державних підприємств, установ та організацій, а також за рахунок кредитів, наданих під державні гарантії, інших форм державної підтримки для реалізації інвестиційних проектів, крім інвестиційних проектів, що здійснюються на умовах державно-приватного партнерства, у тому числі у формі концесії, та об'єктів будівництва, що споруджуються (реконструюються) із залученням коштів Фонду енергоефективності.
3. Тільки із залученням коштів Державного бюджету.
4. Всі проекти, які мають ознаки інвестиційного і будуть реалізовані на території України.

11. Що таке захист інвестицій?

1. Забезпечення рівноправного режиму, що включає застосування заходів дискримінаційного характеру, які могли б перешкодити управлінню інвестиціями, їх використанню та ліквідації, а також умов і порядку вивозу вкладених цінностей і результатів інвестицій.
2. Комплекс організаційних, технічних та правових заходів, спрямованих на створення умов, які сприяють збереженню інвестицій, досягненню цілі внесення інвестицій, ефективній діяльності об'єктів інвестування та реінвестування, захисту законних прав та інтересів інвесторів, у тому числі права на отримання прибутку (доходу) від інвестицій.
3. Комплекс правових заходів та гарантій відповідно до законодавства України і міжнародних договорів.
4. Забезпечення постійного супроводження процесу впровадження інвестиційних проектів на території України.

12. Державне або місцеве інвестування в об'єкти приватної власності здійснюється за умови:

1. Закріплення в державній або комунальній власності частки у статутному капіталі юридичної особи, яка отримує таке інвестування за рахунок бюджетних коштів, незалежно від обсягу вкладених інвестицій.
2. Впровадження заходів щодо розвитку та захисту економічної конкуренції.
3. Прийняття договірних зобов'язань щодо повернення інвестицій з відсотками за їх використання юридичною особою, яка отримує таке інвестування за рахунок бюджетних коштів, незалежно від обсягу вкладених інвестицій.
4. Закріплення в державній або комунальній власності частки у статутному капіталі юридичної особи, яка отримує таке інвестування за рахунок бюджетних коштів, залежно від обсягу вкладених інвестицій.

13. Державна підтримка для реалізації інвестиційних проектів не може бути у вигляді:

1. Співфінансування реалізації інвестиційних проектів за рахунок коштів державного бюджету.
2. Обмеження надання державних гарантій для реалізації інвестиційних проектів з метою забезпечення виконання боргових зобов'язань за запозиченнями суб'єкта господарювання.
3. Кредитування за рахунок коштів державного бюджету суб'єктів господарювання для реалізації інвестиційних проектів.
4. Повної або часткової компенсації за рахунок коштів державного бюджету відсотків за кредитами суб'єктів господарювання для реалізації інвестиційних проектів.

14. Рішення державного органу про зупинення або припинення інвестиційної діяльності не може бути прийнято з причини:

1. Якщо її продовження може призвести до порушення встановлених законодавством санітарно-гігієнічних, архітектурних, екологічних та інших норм, прав та інтересів громадян, юридичних осіб і держави, що охороняються Законом України «Про інвестиційну діяльність».
2. Оголошення в установленому законом порядку інвестора банкрутом внаслідок неплатоспроможності.
3. Стихійного лиха.
4. Зміни керівного складу проекту.

15. Ким затверджуються обсяги державних інвестицій, здійснюваних за рахунок коштів державного бюджету?

1. Кабінетом Міністрів України.
2. Президентом України.
3. Верховною Радою України.
4. Такої норми не існує.

16. Хто має право обмежувати права інвесторів у виборі об'єктів інвестування?

1. Ніхто не має права.
2. Ніхто не має права, за винятком випадків, передбачених Законом України «Про інвестиційну діяльність».
3. Президент України.
4. Такої норми не існує.

17. Вартість продукції, робіт і послуг у процесі інвестиційної діяльності визначається за:

1. Вільними цінами і тарифами, в тому числі за підсумками конкурсів (торгів), а у випадках, передбачених законодавчими актами, за державними фіксованими та регульованими цінами і тарифами.
2. Державними фіксованими цінами з використанням національних стандартів ціноутворення.
3. Регульованими цінами і тарифами з використанням національних стандартів ціноутворення.
4. Законом України «Про інвестиційну діяльність» обмежень не встановлено.

18. Яку відповідальність несуть суб'єкти інвестиційної діяльності при недодержанні договірних зобов'язань?

1. Цивільну, адміністративну, кримінальну.
2. Адміністративну, кримінальну.
3. Тільки передбачену укладеними договорами.
4. Майнову та іншу відповідальність, передбачену законодавством України і укладеними договорами.

19. Місцеве інвестування та підтримка реалізації інвестиційних проектів за рахунок коштів місцевого бюджету та/або кредитів (позик), залучених під місцеві гарантії, здійснюються в порядку, встановленому:

1. Центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері, в якій реалізується проект.
2. Кабінетом Міністрів України.
3. Центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері економічного розвитку.
4. Органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування, відповідно до вимог бюджетного законодавства.

20. Спори, що виникають в результаті здійснення інвестиційної діяльності, розглядаються:

1. Відповідно судом або третейським судом.
2. Виключно третейським судом.
3. Арбітражним судом.
4. Конституційним судом.

III. Питання на перевірку знань

Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року

1. Які пріоритети визначаються Національною транспортною стратегією України на період до 2030 року?

1. Пріоритети комплексного формування транспортної політики та ефективного державного управління, основні напрями розвитку транспортної галузі на період до 2030 року.

2. Концептуальні засади формування та реалізації державної політики в галузі транспорту до 2030 року, спрямованої на створення інтегрованого до світової транспортної мережі ефективного транспортного комплексу України.

3. Пріоритети формування транспортної політики та підвищення інвестиційної привабливості транспортної галузі до 2030 року.

4. Задоволення потреб населення у перевезеннях та покращення умов ведення бізнесу задля стійкого економічного та соціального розвитку країни до 2030 року.

2. Яка мета Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року?

1. Запровадження Угоди про асоціацію та створення умов, які сприятимуть поступовій інтеграції України у внутрішній ринок ЄС.

2. Підвищення якості надання транспортних послуг, ефективне впровадження адміністративної реформи, боротьба з корупцією, забезпечення прозорості прийняття рішень, забезпечення контролю виконання діяльності.

3. Забезпечення чіткого розмежування функцій та розподілу повноважень між органами влади та суб'єктами господарювання, забезпечення рівних умов надання послуг на транспорті.

4. Створення інтегрованого до світової транспортної мережі безпечно функціонуючого та ефективного транспортного комплексу України, задоволення потреб населення у перевезеннях та покращення умов ведення бізнесу для забезпечення конкурентоспроможності та ефективності національної економіки.

3. Які світові тенденції, що притаманні транспорту, враховує Національна транспортна стратегія України на період до 2030 року?

1. Боротьба з корупцією та наближення України до ЄС.

2. Ефективне впровадження адміністративної реформи.

3. Використання високотехнологічних та ергономічних транспортних засобів, принципів мультимодальності.

4. Стимулювання розвитку автомобільного транспорту.

4. Які основні розділи Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року?

1. Вступ; мета та пріоритетні напрями її реалізації; цілі, організаційне забезпечення та моніторинг реалізації Стратегії.

2. Вступ; мета та пріоритетні напрями її реалізації; завдання; організаційне забезпечення та моніторинг реалізації Стратегії.

3. Вступ; конкурентоспроможна та ефективна транспортна система; інноваційний розвиток транспортної галузі та глобальні інвестиційні проекти; безпечний для суспільства, екологічно чистий та енергоефективний транспорт; безперешкодна мобільність та міжрегіональна інтеграція; організаційне забезпечення та моніторинг реалізації Стратегії.

4. Вступ; мета та пріоритетні напрями її реалізації; конкурентоспроможна та ефективна транспортна система; інноваційний розвиток транспортної галузі та глобальні інвестиційні проекти; безпечний для суспільства, екологічно чистий та енергоефективний транспорт; безперешкодна мобільність та міжрегіональна інтеграція; організаційне забезпечення та моніторинг реалізації Стратегії.

5. Які пріоритетні напрями реалізації завдань визначені у Національній транспортній стратегії України на період до 2030 року?

1. Високоєфективна транспортна мережа; залучення інвестицій; підвищення рівня безпеки на транспорті; екологічний та енергоефективний транспорт.

2. Конкурентоспроможна та ефективна транспортна система; інноваційний розвиток транспортної галузі та глобальні інвестиційні проекти; безпечний для суспільства, екологічно чистий та енергоефективний транспорт; безперешкодна мобільність та міжрегіональна інтеграція.

3. Створення інноваційної ефективною транспортної мережі; мультимодальність; стає фінансування транспортної галузі; екологічний та безпечний транспорт.

4. Масова контейнеризація та мультимодальність; інвестиційні проекти; інтелектуальні транспортні системи; безперешкодна мобільність для населення.

6. В рамках кожного пріоритетного напрямку Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року визначено:

1. Загальні проблеми, що потребують розв'язання; перелік завдань, що необхідно вирішити для розв'язання проблем; очікувані результати.

2. Перелік завдань, що необхідно вирішити для розв'язання проблем; очікувані результати.

3. Загальні проблеми, що потребують розв'язання; перелік завдань, що необхідно вирішити для розв'язання проблем.

4. Загальні проблеми, що потребують розв'язання; перелік завдань, що необхідно вирішити для розв'язання проблем; очікувані результати; відповідальні та основні етапи виконання.

7. Який орган є головним розробником Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року?

1. Кабінет Міністрів України.

2. Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України.

3. Міністерство інфраструктури України.

4. Комітет Верховної Ради України з питань транспорту та інфраструктури.

8. Ким схвалюється Національна транспортна стратегія України на період до 2030 року?

1. Верховною Радою України.
2. Президентом України.
3. Кабінетом Міністрів України.
4. Міністерством інфраструктури України.

9. Який документ є основним для розвитку транспорту та положенням якого повинні відповідати програмні документи в транспортній галузі та дорожнього господарства?

1. Закон України «Про транспорт».
2. План пріоритетних дій Уряду.
3. Національна транспортна стратегія України на період до 2030 року.
4. План діяльності Міністерства інфраструктури України.

10. Відповідно до пріоритетного напрямку «Конкурентоспроможна та ефективна транспортна система» Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року очікуваним результатом є:

1. Використання високотехнологічного рухомого складу на залізницях, автомобільних дорогах та водних шляхах (забезпечення розвитку нових видів транспорту – електромобілі, швидкісні поїзди тощо).
2. Посилення адміністративної відповідальності суб'єктів господарювання за порушення вимог безпеки у сфері залізничного транспорту.
3. Забезпечення інтегрованості (експлуатаційної сумісності) національної транспортної системи з мультимодальною світовою транспортною мережею, у тому числі залізничною мережею колії завширшки 1435 міліметрів.
4. Створення мультимодальних пасажирських транспортних мереж.

11. Відповідно до пріоритетного напрямку «Інноваційний розвиток транспортної галузі та глобальні інвестиційні проекти» Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року очікуваним результатом є:

1. Організація ефективного інформаційного супроводу бізнес-процесу “торгівля – транспорт”, зокрема впровадження єдиної системи управління інформаційними потоками під час транспортування вантажів та “дружнього” інтерфейсу взаємодії між замовником перевезень та їх безпосереднім виконавцем.
2. Впровадження гнучкої системи формування конкурентної тарифно-цінової політики, що сприятиме залученню транзитних вантажів та здешевленню експорту-імпорту товарів.
3. Запровадження механізму запобігання несанкціонованому втручанню у роботу транспорту.

4. Підвищення комфортності та швидкості проїзду пасажирським транспортом.

12. Відповідно до пріоритетного напрямку «Безперешкодна мобільність та міжрегіональна інтеграція» Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року очікуваним результатом є:

1. Зростання частки транспортної галузі у формуванні валового внутрішнього продукту країни, зменшення транспортної складової у ціні товарів та послуг.

2. Розроблення програм гармонійного розвитку регіональних та столичних аеропортів.

3. Інтеграція аеронавігаційної системи України до європейської аеронавігаційної системи.

4. Впровадження інноваційних рішень та кращих світових практик проведення митних та інших контрольних процедур під час здійснення перевезень.

13. Фінансування заходів Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року здійснюється за рахунок коштів:

1. Мінінфраструктури та місцевих бюджетів, коштів інших джерел, не заборонених законодавством.

2. Державного фонду регіонального розвитку.

3. Інноваційного фонду.

4. Державного та місцевих бюджетів, коштів міжнародної технічної допомоги та інших міжнародних донорів, коштів інших джерел, не заборонених законодавством.

14. Створення якого органу передбачено для оцінювання впровадження Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року?

1. Координаційної ради з питань логістики.

2. Моніторингового комітету.

3. Ради міжнародної торгівлі.

4. Ради регіонального розвитку.

15. Місія Моніторингового комітету, утвореного відповідно до Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року, це:

1. Здійснювати розподіл коштів на реалізацію заходів Стратегії.

2. Визначати завдання з реалізації Стратегії.

3. Оцінювати впровадження Стратегії та ефективність роботи транспортної галузі.

4. Розробляти план заходів з реалізації Стратегії.

16. Хто входить до складу Моніторингового комітету, утвореного відповідно до Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року?

1. Співробітники Мінінфраструктури та представники громадських організацій.
2. Представники Кабінету Міністрів України, Мінінфраструктури, громадських організацій та об'єднань підприємців, міжнародних організацій.
3. Представники Мінінфраструктури, підприємств автомобільного, авіаційного, морського та річкового транспорту.
4. Представники заінтересованих органів виконавчої влади, громадських організацій, представники бізнесу, засобів масової інформації тощо.

17. У рамках проведення моніторингу Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року передбачається:

1. Підготовка щорічного звіту Кабінету Міністрів України.
2. Підготовка щорічного звіту Міністра інфраструктури України.
3. Підготовка звіту про роботу Моніторингового комітету.
4. Підготовка та оприлюднення щорічного звіту про стан виконання плану заходів з реалізації Стратегії.

18. Що може бути підставою для ініціювання Моніторинговим комітетом вивчення проблеми, перегляд, оновлення або коригування Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року?

1. Виявлення проблем або зміни пріоритетів.
2. Зміни складу Моніторингового комітету.
3. Зміни переліку відповідальних виконавців.
4. Відсутність фінансування.

19. На який термін розробляється план заходів для реалізації Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року?

1. На кожен рік.
2. На кожні три роки.
3. На кожні п'ять років.
4. На кожні сім років.

20. План заходів для реалізації Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року повинен включати:

1. Визначення ключових завдань та заходів, відповідальний орган, строк виконання.
2. Визначення ключових завдань та заходів, відповідальний орган, строк виконання; основні етапи; оцінку ресурсів та витрат; механізм моніторингу, оцінки та перегляду.
3. Визначення ключових завдань та заходів; механізм моніторингу, оцінки та перегляду.

4. Визначення ключових завдань та заходів, відповідальний орган, строк виконання; основні етапи. оцінку ресурсів та витрат; механізм моніторингу, оцінки та перегляду та пропозиції щодо внесення змін до заходів.

IV. Питання на перевірку знань Закону України «Про транспорт»

1. Якими нормативно-правовими актами регулюються відносини, пов'язані з транспортною діяльністю?

1. Законом України «Про транспорт».
2. Кодексами (статутами) окремих видів транспорту, Законом України «Про транспорт».
3. Конституцією України, Законом України «Про транспорт».
4. Законом України «Про транспорт», кодексами (статутами) окремих видів транспорту, іншими актами законодавства України.

2. До повноважень якого органу (органів) належить питання здійснення державного управління в галузі транспорту?

1. Кабінету Міністрів України.
2. Міністерства інфраструктури України.
3. Центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері транспорту, дорожнього господарства, туризму та інфраструктури, місцевих Рад народних депутатів та інших спеціально уповноважених на те органів відповідно до їх компетенції.
4. Спеціально уповноважених органів відповідно до їх компетенції.

3. Що є основою для здійснення перевезення та надання послуг підприємствами транспорту?

1. Державні та комерційні замовлення та договори на перевезення пасажирів, вантажів, багажу, пошти з урахуванням економічної ефективності провізних та переробних можливостей транспорту.
2. Державні договори, розпорядчі документи центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері транспорту, дорожнього господарства, туризму та інфраструктури.
3. Державні контракти, державні замовлення і договори на перевезення пасажирів, вантажів, багажу, пошти з урахуванням економічної ефективності провізних та переробних можливостей транспорту.
4. Комерційні і державні контракти, державні замовлення та договори на перевезення пасажирів, вантажів, багажу, пошти з урахуванням економічної ефективності провізних та переробних можливостей транспорту.

4. Яку відповідальність несе підприємство транспорту, діяльність якого пов'язана з підвищеною небезпекою, за шкоду, заподіяну внаслідок загибелі або ушкодження здоров'я пасажирів під час користування транспортом?

1. Адміністративну і кримінальну.

2. Матеріальну.
3. Адміністративну, цивільну і дисциплінарну.
4. Дисциплінарну, цивільну і кримінальну.

5. Спеціальна охорона та супровід вантажів здійснюється у порядку:

1. Встановленому Міністерством оборони України.
2. Встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері транспорту, дорожнього господарства, туризму та інфраструктури.
3. Встановленому Кабінетом Міністрів України.
4. Визначеному самостійно або на вимогу замовника.

6. Єдину транспорту систему становлять:

1. Транспорт загального користування (залізничний, морський, річковий, автомобільний і авіаційний, а також міський електротранспорт, у тому числі метрополітен), промисловий залізничний транспорт, відомчий транспорт, трубопровідний транспорт, шляхи сполучення загального користування.
2. Залізничний, морський, річковий, автомобільний і авіаційний, промисловий залізничний транспорт, відомчий транспорт, трубопровідний транспорт, шляхи сполучення загального користування.
3. Транспорт загального користування, промисловий залізничний транспорт, відомчий транспорт, трубопровідний транспорт, шляхи сполучення загального користування.
4. Залізничний, морський, річковий, автомобільний і авіаційний, а також міський електротранспорт, промисловий залізничний транспорт, трубопровідний транспорт, шляхи сполучення загального користування.

7. До повноважень якого органу належить питання координації діяльності всіх видів транспорту в Україні?

1. Центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері транспорту, дорожнього господарства, туризму та інфраструктури.
2. Кабінету Міністрів України.
3. Комісії з координації роботи транспорту.
4. Комітету Верховної Ради України з питань транспорту та інфраструктури.

8. Якщо міжнародним договором, укладеним Україною, встановлено інші правила, ніж ті, що містяться у законодавстві України про транспорт, то застосовуються правила:

1. Відповідного міжнародного договору.
2. Виключно законодавства України.
3. Привілей надається нормам законодавства України, але не допускається звуження правил міжнародного договору.
4. Всі відповіді правильні в залежності від умов договорів.

9. Ким формується державна політика з питань транспорту в Україні?

1. Президентом України.
2. Кабінетом Міністрів України.
3. Центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері транспорту.
4. Комітетом Верховної Ради України з питань транспорту та інфраструктури.

10. Хто забезпечує міжнародне співробітництво в транспортній галузі України?

1. Кабінет Міністрів України.
2. Міністерство закордонних справ України.
3. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері транспорту.
4. Президент України.

11. Який орган (суб'єкт) розробляє профілактичні заходи щодо запобігання виникненню катастроф, аварій, дорожньо-транспортних пригод на автомобільному, міському електричному, залізничному транспорті та контролює їх виконання?

1. Вантажовідправник.
2. Перевізник.
3. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики з питань безпеки на наземному транспорті.
4. Міністерство інфраструктури України.

12. Який орган (суб'єкт) проводить технічне розслідування дорожньо-транспортних пригод, катастроф, аварій, подій на автомобільному транспорті?

1. Вантажовідправник.
2. Перевізник.
3. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики з питань безпеки на наземному транспорті.
4. Національна поліція України.

13. Відшкодування збитків від безплатних перевезень пільгових категорій громадян регулюється нормативними актами:

1. Президента України.
2. Верховної Ради України.
3. Кабінету Міністрів України.
4. Місцевих органів виконавчої влади.

14. Який орган затверджує перелік вантажів, що підлягають спеціальній охороні та супроводу?

1. Кабінет Міністрів України.

2. Міністерство інфраструктури України.
3. Міністерство внутрішніх справ України.
4. Національна поліція України.

15. Охорона та супровід небезпечних і цінних вантажів за переліком, затвердженим Кабінетом Міністрів України, забезпечуються:

1. Відправниками або одержувачами вантажів протягом усього шляху руху.
2. Перевізником.
3. Національною поліцією України.
4. Усі відповіді правильні.

16. Збитки, заподіяні транспорту внаслідок навмисного блокування транспортних комунікацій та інших незаконних дій, спрямованих на порушення безперешкодної та безперервної роботи транспортних засобів, відшкодовуються:

1. Транспортним підприємствам, установам і організаціям винними особами у встановленому законом порядку.
2. З державного бюджету.
3. Страховими організаціями.
4. З фонду відшкодування збитків, заподіяних транспорту внаслідок навмисного блокування транспортних комунікацій та інших незаконних дій, спрямованих на порушення безперешкодної та безперервної роботи транспортних засобів.

17. Державний нагляд (контроль) за діяльністю суб'єктів господарювання, що здійснюють перевезення пасажирів і вантажів (у тому числі небезпечних), юридичних та фізичних осіб проводиться шляхом:

1. Планових, позапланових ревізій.
2. Планових, позапланових оглядів.
3. Планових, позапланових, рейдових перевірок (перевірка на дорозі).
4. Планових, позапланових перевірок.

18. Посадові особи центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері безпеки на наземному транспорті, і центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері безпеки на морському та річковому транспорті, мають право:

1. Забороняти експлуатацію транспортних засобів (крім залізничного транспорту).
2. Забороняти експлуатацію транспортних засобів (крім міського електричного транспорту).
3. Забороняти експлуатацію транспортних засобів (крім автомобільного транспорту).
4. Забороняти експлуатацію транспортних засобів (крім морського та річкового транспорту).

19. Для проведення заходу державного нагляду (контролю) оформлюється:

1. Наказ на перевірку.
2. Посвідчення (направлення).
3. Розпорядження органу державного контролю.
4. Окреме доручення органу державного контролю.

20. До повноважень якого органу належить питання здійснення нагляду за дотриманням вимог щодо запобігання забрудненню навколишнього природного середовища автомобільним, залізничним транспортом?

1. Міністерства енергетики та захисту довкілля України.
2. Міністерства інфраструктури України.
3. Центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики з питань безпеки на наземному транспорті.
4. Державної екологічної інспекції України.

21. До повноважень якого органу належить питання ведення обліку катастроф, аварій, дорожньо-транспортних пригод на автомобільному, міському електричному, залізничному транспорті?

1. Міністерства інфраструктури України.
2. Центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики з питань безпеки на наземному транспорті.
3. Державної служби статистики України.
4. АТ «Укрзалізниця».

V. Питання на перевірку знань Регламенту Кабінету Міністрів України

1. Проекти актів Кабінету Міністрів України готуються:

1. На основі та на виконання Конституції і законів України, актів Президента України, Кабінету Міністрів України.
2. За ініціативою розробника.
3. На основі та на виконання Конституції і законів України, актів Президента України, постанов Верховної Ради України, прийнятих відповідно до Конституції та законів, актів Кабінету Міністрів України, доручень Прем'єр-міністра України, а також за ініціативою членів Кабінету Міністрів України, центральних органів виконавчої влади, державних колегіальних органів, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських держадміністрацій з дотриманням вимог Регламенту Кабінету Міністрів України.
4. На основі та на виконання Конституції і законів України, актів Президента України, постанов Верховної Ради України, прийнятих відповідно до Конституції та законів України, актів Кабінету Міністрів України, доручень Прем'єр-міністра України, а також міжнародних договорів, ратифікованих Верховною Радою України.

2. З яких питань не видаються постанови Кабінету Міністрів України?

1. Затвердження положення.
2. Затвердження статуту.
3. Затвердження державної цільової програми, плану заходів.
4. Затвердження порядку, регламенту, правил, методики.

3. Головним розробником проекту акта Кабінету Міністрів України є:

1. Центральні органи виконавчої влади.
2. Міністерства, інші центральні органи виконавчої влади, державні колегіальні органи, Рада міністрів Автономної Республіки Крим.
3. Орган, який вносить проект акта до Кабінету Міністрів України.
4. Міністерства, інші центральні органи виконавчої влади відповідно до своєї компетенції.

4. Який проект акта не підлягає проведенню правової експертизи Міністерством юстиції України?

1. Про схвалення концепції реалізації державної політики у відповідній сфері.
2. Про затвердження фінансового плану суб'єкта господарювання державного сектора економіки.
3. Про делегування повноважень Кабінету Міністрів України органам виконавчої влади у передбачених законом випадках.
4. Про утворення та затвердження складу робочих груп з питань ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій.

5. Який проект акта підлягає обов'язковому погодженню з Державним агентством з питань електронного урядування України?

1. Проект акта щодо затвердження положення про центральний орган виконавчої влади в частині функціонального обстеження з метою недопущення дублювання повноважень.
2. Проект акта з питань надання адміністративних послуг.
3. Проект акта з питань утворення та організації роботи комітету з призначення керівників особливо важливих для економіки підприємств.
4. Проект акта з питань делегування повноважень Кабінету Міністрів органам виконавчої влади у передбачених законом випадках.

6. Проекти актів Кабінету Міністрів України вносяться на розгляд Уряду:

1. Головними розробниками – міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади.
2. Головними розробниками – центральними органами виконавчої влади.
3. Головними розробниками – міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади (крім тих органів, діяльність яких спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через відповідних міністрів), державними колегіальними органами, Радою міністрів Автономної Республіки

Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими держадміністраціями.

4. Головними розробниками – міністерствами.

7. Який з документів не підписується керівником органу, який є головним розробником, або особою, що його заміщує під час внесення проекту акта Кабінету Міністрів України на розгляд Уряду?

- 1) Супровідний лист.
- 2) Пояснювальна записка.
- 3) Порівняльна таблиця.
- 4) Довідка про погодження.

8. Який документ подається разом з проектом Закону, що вноситься до Кабінету Міністрів України, крім документів та матеріалів, передбачених пунктом 1 § 50 Регламенту Кабінету Міністрів України?

1. Довідка щодо відповідності положенням Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.
2. Експертний висновок.
3. Політична пропозиція.
4. Перелік нових законів та законів, які потребують викладення у новій редакції, інших нормативних актів, прийняття або перегляд яких необхідно здійснити для реалізації положень закону.

9. У який строк заінтересований орган зобов'язаний за зверненням розробника взяти участь в опрацюванні та погодженні проекту акта Кабінету Міністрів України, розробленого в ініціативному порядку, у частині, що стосується його компетенції, у разі коли розробник не зазначає у супровідному листі строк погодження такого проекту акта?

1. В одnodенний строк.
2. Протягом п'яти робочих днів.
3. Протягом десяти робочих днів.
4. У місячний строк.

10. Який документ надсилається центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через міністра, разом з проектом акта відповідному міністерству для його погодження міністром?

1. Політична пропозиція.
2. Перелік нових законів та законів, які потребують викладення у новій редакції, інших нормативних актів, прийняття або перегляд яких необхідно здійснити для реалізації положень закону.
3. Довідка щодо відповідності зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції та праву Європейського Союзу (acquis ЄС).
4. Пояснювальна записка.

11. Який проект акта не підлягає обов'язковому погодженню усіма заінтересованими органами, а також Мінфіном та Мінекономіки?

1. З питань, пов'язаних із запобіганням виникненню надзвичайних ситуацій, ліквідацією їх наслідків, або з інших питань, пов'язаних з виникненням загрози життю та/або здоров'ю населення, а також з невідкладних питань щодо проведення антитерористичної операції та обороноздатності держави.

2. Який містить інформацію з обмеженим доступом.

3. З кадрових питань.

4. Що стосується укладення, виконання та припинення дії міжнародних договорів України.

12. Який проект акта підлягає обов'язковому погодженню з Нацдержслужбою?

1. Про схвалення концепції реалізації державної політики у відповідній сфері.

2. Про затвердження положення про центральний орган виконавчої влади.

3. Про делегування повноважень Кабінету Міністрів України органам виконавчої влади у передбачених законом випадках.

4. Щодо кадрових та інших питань організаційно-розпорядчого характеру.

13. Які наслідки у разі коли проект акта Кабінету Міністрів України за висновком Мін'юсту не відповідає Конституції та законам України, актам Президента України?

1. Проект акта повертається на доопрацювання.

2. Проект акта не підлягає внесенню на розгляд Кабінету Міністрів України.

3. Щодо такого проекту акта проводяться узгоджувальні процедури, консультації, наради, робочі зустрічі на рівні керівників головного розробника та заінтересованих органів.

4. Рішення щодо такого проекту акта приймається на засіданні Кабінету Міністрів України.

14. Який орган проводить антикорупційну експертизу з метою виявлення у проекті акта Кабінету Міністрів України норм, що можуть сприяти вчиненню корупційних правопорушень?

1. Національне антикорупційне бюро України.

2. Національне агентство з питань запобігання корупції.

3. Міністерство юстиції України.

4. Кабінет Міністрів України.

15. Фінансово-економічні розрахунки під час підготовки проекту акта Кабінету Міністрів України проводяться за методикою, що розробляється та затверджується:

1. Міністерством юстиції України.

2. Кабінетом Міністрів України.

3. Міністерством фінансів України.

4. Головним розробником проекту акта.

16. До проекту розпорядження Кабінету Міністрів про схвалення концепції реалізації державної політики у відповідній сфері та концепції закону додається:

1. Висновок про проведення антидискримінаційної експертизи.
2. Пояснювальна записка.
3. Політична пропозиція.
4. Висновок про проведення гендерно-правової експертизи.

17. Яку інформацію не містить Концепція реалізації державної політики у відповідній сфері?

1. Проблема, яка потребує розв'язання.
2. Мета і строки реалізації концепції.
3. Обсяг фінансових, матеріально-технічних, трудових ресурсів.
4. Оцінка регуляторного впливу.

18. До повноважень якого органу належить питання здійснення контролю за своєчасним поданням органами виконавчої влади проектів законів, актів Президента України та Кабінету Міністрів України?

1. Міністерство юстиції України.
2. Секретаріат Кабінету Міністрів України.
3. Верховна Рада України.
4. Офіс Президента України.

19. Акти центральних органів виконавчої влади скасовуються:

1. Повністю чи в окремій частині керівником відповідного центрального органу виконавчої влади.
2. Повністю чи в окремій частині Міністром, через якого спрямовується та координується діяльність відповідного центрального органу виконавчої влади.
3. Кабінетом Міністрів України шляхом прийняття відповідних розпоряджень. Проект такого розпорядження готує Мін'юст за дорученням Прем'єр-міністра України.
4. Постановою Кабінету Міністрів України. Проект такої постанови готує Мін'юст за дорученням Прем'єр-міністра України.

20. Проекти розпоряджень Кабінету Міністрів України з кадрових питань готуються в установленому Кабінетом Міністрів України порядку та вносяться на розгляд Кабінету Міністрів України:

1. Державним секретарем Кабінету Міністрів України.
2. Міністром Кабінету Міністрів України.
3. Прем'єр-міністром України.
4. Комісією з питань вищого корпусу державної служби.

Начальник Управління кадрової служби

Володимир ДЗУЄНКО

Перелік тестових питань на знання спеціального законодавства та варіантів відповідей для перевірки професійних знань кандидатів на зайняття посад фахівців з питань реформ

Директорат цифрової інфраструктури на транспорті

I. Питання на перевірку знань Закону України «Про доступ до об'єктів будівництва, транспорту, електроенергетики з метою розвитку телекомунікаційних мереж»

1. Метою Закону України «Про доступ до об'єктів будівництва, транспорту, електроенергетики з метою розвитку телекомунікаційних мереж» є:

1. Врегулювання відносин між органами державної влади та органами місцевого самоврядування під час здійснення доступу до елементів інфраструктури об'єкта доступу.

2. Врегулювання відносин між власниками інфраструктури об'єкта доступу та замовниками під час здійснення доступу до елементів інфраструктури об'єкта доступу.

3. Врегулювання відносин між органами державної влади, органами місцевого самоврядування, власниками інфраструктури об'єкта доступу та замовниками під час здійснення доступу до елементів інфраструктури об'єкта доступу.

4. Врегулювання відносин між органами державної влади, власниками інфраструктури об'єкта доступу та замовниками під час здійснення доступу до елементів інфраструктури об'єкта доступу.

2. На що поширюється сфера дії Закону України «Про доступ до об'єктів будівництва, транспорту, електроенергетики з метою розвитку телекомунікаційних мереж»?

1. На відносини з доступу до споруд електрозв'язку, будинкової розподільної мережі та кабельної каналізації електрозв'язку, що перебувають у власності операторів, провайдерів телекомунікацій.

2. На відносини між власниками інфраструктури об'єкта доступу всіх форм власності та замовниками, що виникають при доступі до інфраструктури відповідного об'єкта доступу.

3. На відносини між власниками інфраструктури об'єкта доступу державної форм власності та замовниками, що виникають при доступі до інфраструктури відповідного об'єкта доступу.

4. На відносини між власниками інфраструктури об'єкта доступу державної та комунальної форм власності та замовниками, що виникають при доступі до інфраструктури відповідного об'єкта доступу.

3. Які правила надання доступу до інфраструктури об'єкта доступу Кабінет Міністрів України затверджує?

1. Правила надання доступу до інфраструктури та правила із визначення плати за доступ до елементів інфраструктури у сфері містобудування.

2. Правила із визначення плати за доступ до елементів інфраструктури об'єкта будівництва та будинкової розподільної мережі.

3. Правила надання доступу до інфраструктури об'єкта будівництва, транспорту, електроенергетики, кабельної каналізації електрозв'язку, будинкової розподільної мережі та інші правила надання доступу до інфраструктури об'єкта доступу.

4. Кабінет Міністрів України не затверджує правила надання доступу до інфраструктури об'єкта доступу.

4. Які повноваження з питань доступу до інфраструктури об'єкта доступу здійснює центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері містобудування?

1. Розробляє правила надання доступу до інфраструктури об'єкта кабельної каналізації електрозв'язку.

2. Розробляє правила надання доступу до інфраструктури будинкової розподільної мережі та до об'єкта будівництва.

3. Розробляє правила надання доступу до інфраструктури об'єкта транспорту.

4. Розробляє правила надання доступу до інфраструктури будинкової розподільної мережі та інфраструктури об'єкта електроенергетики.

5. Які повноваження з питань доступу до інфраструктури об'єкта доступу здійснює центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері містобудування?

1. Розробляє та затверджує правила визначення плати за доступ до елементів інфраструктури об'єкта будівництва та будинкової розподільної мережі.

2. Розробляє та затверджує норми визначення плати за доступ до елементів інфраструктури об'єкта будівництва та будинкової розподільної мережі.

3. Розробляє та затверджує методику визначення плати за доступ до елементів інфраструктури об'єкта будівництва та будинкової розподільної мережі.

4. Розробляє та затверджує вимоги щодо визначення плати за доступ до елементів інфраструктури об'єкта будівництва та будинкової розподільної мережі.

6. Який орган затверджує Правила надання доступу до інфраструктури об'єкта доступу:

1. Верховна Рада України.
2. Кабінет Міністрів України.
3. Офіс Президента України.
4. Органи місцевого самоврядування.

7. Який орган (суб'єкт) розробляє та видає технічні умови з доступу до інфраструктури об'єкта?

1. Кабінет Міністрів України.
2. Власник інфраструктури відповідного об'єкта доступу.
3. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у відповідній сфері.
4. Замовник проектної документації з доступу.

8. Що мають містити технічні умови з доступу до інфраструктури об'єкта доступу?

1. Вимоги щодо захисту технічних засобів телекомунікацій та передбачати відповідальність за їх умисне пошкодження.
2. Перелік робіт, що мають бути виконані для доступу до елементів інфраструктури об'єкта доступу. строк дії технічних умов та особливості безпечного доступу та користування інфраструктурою об'єкта доступу.
3. Вихідні дані для розроблення замовником проектної документації. перелік робіт, що мають бути виконані. строк дії технічних умов та наявні обмеження щодо доступу до певного елемента інфраструктури об'єкта доступу та/або порядку його експлуатації.
4. Перелік робіт, що мають бути виконані для доступу до елементів інфраструктури об'єкта доступу та наявні обмеження щодо доступу до певного елемента інфраструктури.

9. З якого дня набирають чинності технічні умови з доступу до інфраструктури об'єкта доступу?

1. З моменту їх затвердження.
2. З дня їх офіційного оприлюднення.
3. Через 10 днів з дня офіційного оприлюднення.
4. З дня видачі їх замовнику власником інфраструктури об'єкта доступу.

10. За якою умовою можуть бути внесені зміни до технічних умов з доступу до інфраструктури об'єкта доступу:

1. За погодженням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у відповідній сфері.
2. Після затвердження Кабінетом Міністрів України.
3. Лише за згодою замовника.
4. Зміни можуть бути внесені за будь-якою умовою.

11. Який строк дії технічних умов з доступу до інфраструктури об'єкта доступу?

1. 1 рік.
2. Шість місяців.
3. Необмежений строк.
4. Є чинними протягом зазначеного в них строку їх дії.

12. Який орган (суб'єкт) анулює рішення про видачу технічних умов з доступу до інфраструктури об'єкта доступу у разі несплати їх видачі замовником?

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у відповідній сфері.
2. Кабінет Міністрів України.
3. Власник інфраструктури відповідного об'єкта доступу.
4. Заінтересовані особи, що здійснюють державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, з питань доступу до інфраструктури об'єкта доступу.

13. Протягом якого часу технічні умови з доступу до інфраструктури об'єкта доступу втрачають чинність, у разі якщо замовник оплатив, але з власної вини не отримав їх?

1. 15 робочих днів з дня оплати.
2. 30 календарних днів з дня оплати.
3. Шести місяців з дня оплати.
4. Немає обмежень.

14. Протягом скількох робочих днів замовник має внести плату за надання технічних умов з доступу до інфраструктури об'єкта доступу з дня отримання письмової інформації про прийняття рішення власником інфраструктури об'єкта доступу про видачу технічних умов з доступу?

1. 5 робочих днів.
2. 10 робочих днів.
3. 15 робочих днів.
4. 25 робочих днів.

15. Одними із основних вимог до проектної документації з доступу до інфраструктури об'єкта доступу є?

1. Власник інфраструктури об'єкта доступу не може відмовити замовнику у погодженні проектної документації з доступу виключно на підставі її невідповідності виданим технічним умовам з доступу.
2. Проектна документація з доступу розробляється власником інфраструктури або іншою особою на замовлення замовника.
3. Проектна документація з доступу не потребує погодження органами державної влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими особами та/або юридичними особами, утвореними такими органами.

4. Проектна документація з доступу потребує погодження органами державної влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими особами та/або юридичними особами, утвореними такими органами.

16. Протягом скількох днів має бути погоджена проектна документація з доступу власником інфраструктури об'єкта доступу з дня її отримання від замовника?

1. 10 календарних днів.
2. 15 календарних днів.
3. 15 робочих днів.
4. 25 робочих днів.

17. На підставі чого здійснюється доступ до інфраструктури об'єкта доступу?

1. Правил надання доступу до інфраструктури об'єкта.
2. Договору з доступу між власником інфраструктури об'єкта доступу та замовником.
3. Закону України "Про доступ до об'єктів будівництва, транспорту, електроенергетики з метою розвитку телекомунікаційних мереж".
4. Методики визначення плати за доступ до елементів інфраструктури об'єкта будівництва.

18. Що є підставою для укладання сторонами договору з доступу до інфраструктури об'єкта доступу?

1. Проект договору з доступу із затвердженими Правилами.
2. Проект договору з доступу із затвердженими Правилами та погодженою власником інфраструктури проектною документації з доступу.
3. Підписане письмове звернення замовника із проектною документацією з доступу до інфраструктури об'єкта доступу.
4. Підписане письмове звернення замовника із двома примірниками проектною документації, та проекту договору з доступу до інфраструктури об'єкта доступу.

19. Який граничний строк укладання договору з доступу до інфраструктури об'єкта доступу між сторонами?

1. 10 робочих днів.
2. Два тижні.
3. Один місяць.
4. Не визначений Законом.

20. Розмір плати за доступ до елементів інфраструктури об'єкта доступу встановлюється на підставі:

1. Договору з доступу згідно з Правилами надання доступу до елементів інфраструктури об'єкта доступу.

2. Договору з доступу згідно з Методикою визначення плати за доступ до елементів інфраструктури об'єкта доступу.
3. Проектної документації з доступу.
4. Плата за доступ до елементів інфраструктури об'єкта доступу не встановлюється.

II. Питання на перевірку знань Закону України «Про поштовий зв'язок»

1. Чим гарантується таємниця поштових відправлень, у тому числі листування та іншої письмової кореспонденції, електронних повідомлень, що пересилаються (передаються) засобами зв'язку?

1. Конституцією та законодавством України.
2. Конституцією України, міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України та законодавством України.
3. Виключно Законом України «Про поштовий зв'язок».
4. Таємниця поштових відправлень гарантується оператором поштового зв'язку.

2. Чому підлягають засоби поштового зв'язку, що застосовуються у мережах поштового зв'язку загального користування:

1. Ідентифікації та верифікації.
2. Стандартизації та сертифікації.
3. Внесенню до єдиного державного реєстру засобів поштового зв'язку.
4. Контролю на нагляду національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації.

3. Який орган здійснює ведення єдиного державного реєстру операторів поштового зв'язку, формує цінову політику та регулювання відповідно до законодавства України тарифів на послуги поштового зв'язку?

1. Кабінет Міністрів України.
2. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації.
3. Уповноважений центральний орган виконавчої влади у галузі зв'язку.
4. Державна інспекція поштового зв'язку.

4. З якою періодичністю проводяться планові перевірки спрямовані на запобігання, виявлення та усунення порушень законодавства про поштовий зв'язок?

1. Не частіше ніж один раз на три роки.
2. Не рідше, ніж один раз на три роки.
3. Не частіше, ніж раз на рік.
4. Не рідше, ніж раз на рік.

5. Що має міститися у договорі, укладеному у будь-якій формі, стороною якого є національний оператор зв'язку?

1. Попередження про недопущення пересилання письмової кореспонденції, виконаної і розтиражованої друкарським способом, без вихідних даних.
2. Найменування оператора та об'єкта поштового зв'язку, які надають послуги, дата та вид послуги, її вартість.
3. Посилання на Правила надання послуг поштового зв'язку, що затверджуються Кабінетом Міністрів України.
4. Інформація про тарифи на послуги поштового зв'язку.

6. Оператори поштового зв'язку не відповідають за:

1. Неналежне здійснення міжнародних поштових відправлень.
2. Порушення правил надання послуг поштового зв'язку, виготовлення з метою збуту чи збут свідомо підроблених поштових марок та кліше державних знаків маркувальних машин.
3. Псування засобів поштового зв'язку, крадіжку чи пошкодження поштових відправлень.
4. За ненадання чи неналежне надання послуг поштового зв'язку внаслідок прийняття органами доходів і зборів рішень щодо поштових відправлень під час здійснення митного контролю.

7. Міжнародні поштові відправлення під час переміщення через митний кордон України пред'являються операторами для:

1. Оподаткування згідно із Законом України «Про митний тариф».
2. Митного оформлення.
3. Митного контролю.
4. Нагляду на контролю посадовими особами уповноваженого центрального органу виконавчої влади у галузі зв'язку.

8. За рахунок яких коштів оператори поштового зв'язку надають відповідно до законодавства України послуги на пільговій основі з покриттям пов'язаних з цим витрат?

1. За рахунок міжнародної допомоги, дотацій та субвенцій.
2. За рахунок Державного бюджету України.
3. За рахунок місцевих бюджетів.
4. За рахунок Державного бюджету України і місцевих бюджетів.

9. Який орган (суб'єкт) має право планувати діяльність поштових операторів і визначати перспективи розвитку надання послуг поштового зв'язку, виходячи з попиту на послуги поштового зв'язку та замовлень держави на ці послуги?

1. Кабінет Міністрів України.
2. Уповноважений центральний орган виконавчої влади у галузі зв'язку.
3. Оператори поштового зв'язку.

4. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації.

10. Придбання, установка і утримання в належному стані абонентських поштових шаф здійснюється:

1. Органами місцевого самоврядування.
2. Власниками житлових та адміністративних будинків.
3. Національним оператором поштового зв'язку.
4. Операторами поштового зв'язку.

11. Яким органом визначаються місця для розміщення поштових скриньок, призначених для збирання від відправників простих листів і поштових карток?

1. Національним оператором поштового зв'язку.
2. Національним оператором поштового зв'язку за погодженням з місцевими органами виконавчої влади.
3. Національним оператором поштового зв'язку за погодженням з органами місцевого самоврядування.
4. Національним оператором поштового зв'язку за погодженням з місцевими органами виконавчої влади або органами місцевого самоврядування.

12. Як здійснюється проїзд транспортних засобів поштового зв'язку до об'єктів поштового зв'язку, в тому числі розташованих при вокзалах, станціях та портах, а також у пунктах пропуску через державний кордон України, з метою обміну поштових відправлень?

1. Безперешкодно, позачергово і безоплатно.
2. Безперешкодно, на пільгових умовах, з урахуванням здійснення контролю на нагляді.
3. Безперешкодно, відповідно до тарифів, визначених на поточних рік національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації.
4. Безперешкодно, позачергово, безоплатно та безпечно.

13. Яку відповідальність несе оператор поштового зв'язку за повну втрату (пошкодження) вкладення посылки з оголошеною цінністю, листа або бандеролі з оголошеною цінністю?

1. Відшкодування вартості послуг поштового зв'язку та штраф у розмірі 100 відсотків вартості цих послуг.
2. Відшкодування його вартості пропорційно масі втраченого або пошкодженого вкладення шляхом ділення розміру тарифу за пересилання на чисту масу вкладення та штраф у розмірі 100 відсотків вартості послуг поштового зв'язку.
3. Відшкодування його вартості пропорційно масі втраченого або пошкодженого вкладення шляхом ділення розміру тарифу за пересилання на

чисту масу вкладення та штраф у розмірі 200 відсотків вартості послуг поштового зв'язку.

4. Відшкодування в розмірі суми оголошеної цінності поштового відправлення, вартості послуг поштового зв'язку та штраф у розмірі 25 відсотків вартості цих послуг.

14. Тарифному регулюванню у сфері надання послуг поштового зв'язку підлягають:

1. Виключно універсальні послуги поштового зв'язку.
2. Послуги поштового зв'язку, перелік яких затверджений Національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації.
3. Послуги поштового зв'язку з доставки офіційних друкованих видань загальнодержавного рівня.
4. Послуги поштового зв'язку з доставки простих листів масою до 20 грамів і поштові картки з нанесеним на них відбитком спеціального штампа, відправниками яких є військовослужбовці строкової служби.

15. Національний оператор має виключне право на:

1. Видання, введення в обіг та організацію розповсюдження поштових марок, маркованих конвертів і карток, а також виведення їх з обігу.
2. Видання каталогів і колекційних поштових марок та іншої філателістичної продукції.
3. Пересилання простих листів масою до 100 грамів та простих поштових карток.
4. Використання друкарських машин та надання дозволу на їх використання іншим фізичним та юридичним особам.

16. Місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування у межах своїх повноважень:

1. Розглядають скарги громадян, щодо роботи відділень операторів поштового зв'язку, розміщених на відповідних територіальних одиницях.
2. Затверджують графік роботи відділень операторів поштового зв'язку за відповідними територіальними одиницями.
3. Сприяють операторам в укладенні договорів оренди приміщень у житлових і нежитлових будинках з їх власниками для надання послуг поштового зв'язку.
4. Визначають осіб, відповідальних за здійснення виплат та доставки пенсій.

17. Для охорони об'єктів поштового зв'язку, забезпечення схоронності поштових відправлень і грошових коштів оператор може:

1. Мати спеціально обладнанні приміщення та грати на вікнах.
2. Мати підрозділи поштової безпеки та воєнізованої охорони.
3. Використовувати службових собак для охорони відділень поштового зв'язку.

4. Використовувати вогнепальну зброю для попередження нападу на відділення поштового зв'язку.

18. Поштовий зв'язок – це:

1. Приймання, обробка, перевезення та доставка (вручення) поштових відправлень, виконання доручень користувачів щодо поштових переказів, банківських операцій.

2. Набір послуг встановленого рівня якості, які надаються усім користувачам на всій території України за тарифами, що регулюються державою.

3. Листи, поштові картки, бандеролі, секограми, дрібні пакети, міжнародні відправлення з оголошеною цінністю, посилки, прямі поштові контейнери, оформлені відповідно до законодавства України.

4. Продукт діяльності оператора поштового зв'язку з приймання, обробки, перевезення та доставки (вручення) поштових відправлень, виконання доручень користувачів щодо поштових переказів, банківських операцій, спрямований на задоволення потреб користувачів.

19. Між ким укладається контракт на державне замовлення щодо надання послуг поштового зв'язку?

1. Між уповноваженим центральним органом виконавчої влади у галузі зв'язку та національним оператором поштового зв'язку.

2. Між уповноваженим центральним органом виконавчої влади у галузі зв'язку та оператором поштового зв'язку.

3. Між уповноваженим центральним органом виконавчої влади, визначеним Кабінетом Міністрів України та оператором.

4. Між уповноваженим центральним органом виконавчої влади, визначеним Кабінетом Міністрів України, та оператором, визначеним Кабінетом Міністрів України.

20. Як виготовляються поштові скриньки, абонементні скриньки, абонентські поштові шафи?

1. Відповідно до встановлених стандартів.

2. Відповідно до нормативів, визначених міжнародними договорами.

3. В порядку та у спосіб, визначений Кабінетом Міністрів України.

4. В порядку та у спосіб, визначений уповноваженим центральним органом виконавчої влади у галузі зв'язку.

III. Питання на перевірку знань Закону України «Про телекомунікації»

1. До принципів діяльності у сфері телекомунікацій належать:

1. Забезпечення сталості телекомунікаційних мереж і управління цими мережами з урахуванням їх технологічних особливостей на основі єдиних стандартів, норм та правил.

2. Представництва та захисту у відповідних міжнародних організаціях інтересів споживачів українського сегмента мережі Інтернет.

3. Гласності і відкритості, вільного доступу до ринку телекомунікаційних послуг.

4. Рівного доступу, оптимального використання, захисту прав споживачів послуг Інтернет та вільної конкуренції.

2. Хто має право надавати телекомунікаційні послуги на території України?

1. Виключно юридичні особи з місцезнаходженням на території України, які зареєстровані відповідно до законодавства України, та/або фізичні особи - суб'єкти підприємницької діяльності з постійним місцем проживання на території України.

2. Юридичні особи з місцезнаходженням на території України, які зареєстровані відповідно до законодавства України, та/або іноземні юридичні особи.

3. Юридичні особи з місцезнаходженням на території України, які зареєстровані відповідно до законодавства України, та іноземні юридичні особи, та/або фізичні особи - суб'єкти підприємницької діяльності з постійним місцем проживання на території України.

4. Юридичні особи з місцезнаходженням на території України, які зареєстровані відповідно до законодавства України, та іноземні юридичні особи, та/або фізичні особи - суб'єкти підприємницької діяльності з постійним місцем проживання на території України, а також іноземні громадяни.

3. Який обліково-звітний час застосовується при здійсненні діяльності у сфері телекомунікацій?

1. При здійсненні діяльності у сфері телекомунікацій застосовується єдиний обліково-звітний час – київський.

2. При здійсненні діяльності у сфері телекомунікацій застосовується виключно Центральноєвропейський час.

3. При здійсненні діяльності у сфері телекомунікацій застосовується виключно Грінвічський час.

4. Обліково-звітний час визначається міжнародними договорами України.

4. Науково-технічне забезпечення функціонування й розвитку телекомунікацій здійснюється шляхом:

1. Організації семінарів та конференцій, у тому числі із залученням міжнародних експертів.

2. Створення нормативно-правової бази та розроблення нормативної документації, гармонізації державних і галузевих стандартів з міжнародними стандартами.

3. Співпраці з Національною академією наук України.

4. Співпраці з міжнародними організаціями у сфері телекомунікацій, проведення спільних заходів та обміну досвідом.

5. Який орган (хто) здійснює державне управління у сфері телекомунікацій?

1. Органи місцевого самоврядування.
2. Центральний орган виконавчої влади в галузі зв'язку.
3. Спеціальні агентства та служби.
4. Президент України.

6. Що належить до компетенції Кабінету Міністрів України у сфері телекомунікацій?

1. Розробка проектів законів, інших нормативно-правових актів.
2. Забезпечення рівних умов розвитку всіх форм власності у сфері телекомунікацій.
3. Визначення вимог щодо рівня якості телекомунікаційних послуг.
4. Організація та відповідальність за розроблення стандартів у сфері телекомунікацій.

7. Який орган розробляє Концепцію розвитку телекомунікацій України, спрямовану на досягнення стратегічних інтересів та міжнародної конкурентоздатності України?

1. Центральний орган виконавчої влади в галузі зв'язку за участю національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, міністерств та інших центральних органів виконавчої влади.
2. Центральний орган виконавчої влади в галузі зв'язку.
3. Кабінет Міністрів України.
4. Кабінет Міністрів України за участю центрального органу виконавчої влади в галузі зв'язку.

8. До повноважень центрального органу виконавчої влади в галузі зв'язку належать:

1. Забезпечення проведення державної політики у сфері телекомунікацій.
2. Вирішення в межах компетенції питання щодо готовності функціонування телекомунікаційних мереж загального користування в умовах надзвичайних ситуацій та надзвичайного стану.
3. Спрямування і координація діяльності міністерств, інших центральних органів виконавчої влади у сфері телекомунікацій.
4. Здійснення ліцензування та реєстрації у сфері надання телекомунікаційних послуг.

9. Який статус має Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації?

1. Є державним колегіальним органом зі спеціальним статусом, підзвітним Верховній Раді України.
2. Є державним колегіальним органом, підпорядкованим Кабінету Міністрів України, підзвітним Верховній Раді України.

3. Є державним колегіальним органом, підпорядкованим Президенту України, підзвітним Кабінету Міністрів України.

4. Є державним колегіальним органом, підпорядкованим Президенту України, підзвітним Верховній Раді України.

10. До повноважень Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, належить:

1. Виконання обов'язків Адміністрації зв'язку та радіочастот України.
2. Здійснення розподілу, присвоєння, облік номерного ресурсу, видача та скасування дозволів, нагляд за використанням номерного ресурсу.
3. Інформування суб'єктів ринку телекомунікацій про політику та стратегію розвитку телекомунікаційних мереж загального користування.
4. Організація проведення досліджень та розробки рекомендацій щодо конвергенції комп'ютерних та телекомунікаційних технологій.

11. Планові перевірки суб'єктів ринку телекомунікацій, їх відокремлених підрозділів проводяться:

1. Не частіше ніж один раз на п'ять років відповідно до планів, що затверджуються національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації.
2. Не частіше ніж один раз на три роки відповідно до планів, що затверджуються національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації.
3. За рішенням національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, щодо питань, зазначених у цих рішеннях.
4. Один раз на два роки відповідно до планів, що затверджуються національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації.

12. Яким є порядок призначення Голови та членів комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації?

1. Члени комісії призначаються на посади та звільняються з посад Президентом України шляхом видання відповідного указу, а Голова обирається шляхом таємного голосування.
2. Вони призначаються на посади та звільняються з посад Прем'єр-міністром України шляхом видання відповідного розпорядження.
3. Вони призначаються на посади та звільняються з посад Президентом України шляхом видання відповідного указу за згодою Верховної Ради України.
4. Вони призначаються на посади та звільняються з посад Президентом України шляхом видання відповідного указу.

13. Протягом якого періоду Центральний орган виконавчої влади в галузі зв'язку приймає рішення щодо погодження засобу телекомунікацій, який може застосовуватися на мережах телекомунікацій?

1. Протягом 60 календарних днів від дати надходження заявки оператора, провайдера телекомунікацій.
2. Протягом 30 календарних днів від дати надходження заявки оператора, провайдера телекомунікацій.
3. Протягом 30 календарних днів від дати надходження заявки оператора, провайдера телекомунікацій, але не більше ніж 60 календарних днів.
4. Законом України «Про телекомунікації» не передбачено такого періоду.

14. Кому може належати право власності та право на технічне обслуговування і експлуатацію телекомунікаційних мереж?

1. Будь-якій фізичній особі - суб'єкту підприємницької діяльності або юридичній особі.
2. Будь-якій фізичній особі - суб'єкту підприємницької діяльності або юридичній особі, які є резидентами України, незалежно від форм власності.
3. Будь-якій фізичній особі - суб'єкту підприємницької діяльності або юридичній особі державної форми власності.
4. Будь-якій фізичній особі - суб'єкту підприємницької діяльності або юридичній особі, які є резидентами або нерезидентами України.

15. До прав споживачів телекомунікаційних послуг належать:

1. Використання кінцевого обладнання, що має документ про підтвердження відповідності.
2. Вибір оператора, провайдера телекомунікацій.
3. Використання лічильників, що мають документ про підтвердження відповідності згідно із законодавством України.
4. Періодичне здійснення метрологічної повірки лічильників як засобів вимірювальної техніки в порядку, визначеному законодавством України.

16. До прав операторів телекомунікацій належать:

1. Звернення до комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, для захисту своїх прав.
2. Вільний доступ до ринку телекомунікаційних послуг, незалежно від форми власності.
3. Планування та розвиток власних мереж.
4. Установлення будь-яких тарифів на телекомунікаційні послуги, що ними надаються.

17. Безоплатно оператором телекомунікацій надаються:

1. Послуги телефонного зв'язку або послуги з передачі текстового повідомлення.
2. Послуги з перерахування коштів як благодійної пожертви на користь політичної партії чи громадської організації.

3. Послуги з публічного збору благодійних пожертв з використанням благодійного телекомунікаційного повідомлення згідно з договором, укладеним між оператором телекомунікацій та неприбутковою організацією, у тому числі благодійною організацією (крім політичних партій і кредитних спілок), або територіальною громадою.

4. Послуги з перерахування коштів під час проведення національних спортивних змагань.

18. Оператор, провайдер телекомунікацій несе перед споживачами майнову відповідальність у випадку:

1. Невиконання чи неналежного виконання зобов'язань з надання телекомунікаційних послуг унаслідок викрадання чи пошкодження зловмисниками лінійних та станційних споруд, що використовуються оператором телекомунікацій.

2. Невиконання чи неналежного виконання зобов'язань з надання телекомунікаційних послуг з вини споживача у випадках, передбачених цим Законом.

3. Невиконання чи неналежного виконання зобов'язань з надання телекомунікаційних послуг унаслідок дії непереборної сили (землетрус, повінь, ураган тощо).

4. Безпідставних скорочень чи зміни переліку послуг.

19. До повноважень якого органу належить розподіл, присвоєння та облік номерного ресурсу, видача і скасування дозволів на його використання, державний нагляд за використанням номерного ресурсу?

1. Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації.

2. Кабінету Міністрів України.

3. Центрального органу виконавчої влади в галузі зв'язку.

4. Центрального органу виконавчої влади в галузі зв'язку спільно з національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації.

20. До якої відповідальності притягуються особи, винні у порушенні законодавства про телекомунікації?

1. До майнової, адміністративної, кримінальної відповідальності відповідно до закону.

2. До цивільної та адміністративної відповідальності відповідно до закону.

3. До цивільної, адміністративної, кримінальної відповідальності відповідно до закону.

4. До майнової дисциплінарної, кримінальної відповідальності відповідно до закону.

IV. Питання на перевірку знань Закону України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України»

1. Що є індикатором кіберзагрози:

1. Показники (технічні дані), що використовуються для виявлення та реагування на кіберзагрози.

2. Відомості про обставини кіберінциденту, зокрема про те, які об'єкти кіберзахисту і за яких умов зазнали кібератаки, які з них успішно виявлені, нейтралізовані, яким запобігли за допомогою яких засобів кіберзахисту, у тому числі з використанням яких індикаторів кіберзагроз.

3. Сукупність об'єктів критичної інформаційної інфраструктури.

4. Наявні та потенційно можливі явища і чинники, що створюють небезпеку життєво важливим національним інтересам України у кіберпросторі, справляють негативний вплив на стан кібербезпеки держави, кібербезпеку та кіберзахист її об'єктів.

2. Закон України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» не поширюється на:

1. Діяльність народних депутатів України, суддів та прокурорів у межах їх повноважень.

2. Діяльність щодо забезпечення захисту життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства та держави, національних інтересів України у кіберпросторі.

3. Соціальні мережі, приватні електронні інформаційні ресурси в мережі Інтернет (включаючи блог-платформи, відеохостинги, інші веб-ресурси), якщо такі інформаційні ресурси не містять інформацію, необхідність захисту якої встановлена законом, відносини та послуги, пов'язані з функціонуванням таких мереж і ресурсів.

4. Діяльність іноземних юридичних осіб.

3. Що є критично важливими об'єктами інфраструктури?

1. Підприємства, установи та організації державної форми власності, діяльність яких безпосередньо пов'язана з технологічними процесами та/або наданням послуг, що мають велике значення для економіки та промисловості, функціонування суспільства та безпеки населення, виведення з ладу або порушення функціонування яких може справити негативний вплив на стан національної безпеки і оборони України, навколишнього природного середовища, заподіяти майнову шкоду та/або становити загрозу для життя і здоров'я людей.

2. Державні установи та організації, діяльність яких безпосередньо пов'язана з технологічними процесами, що мають велике значення для економіки та промисловості, функціонування суспільства та безпеки населення, виведення з ладу або порушення функціонування яких може справити негативний вплив на стан національної безпеки і оборони України.

3. Підприємства, установи та організації незалежно від форми власності, діяльність яких безпосередньо пов'язана з технологічними процесами та/або наданням послуг, що мають велике значення для економіки та промисловості, функціонування суспільства та безпеки населення, виведення з ладу або порушення функціонування яких може справити негативний вплив на стан національної безпеки і оборони України, навколишнього природного середовища, заподіяти майнову шкоду та/або становити загрозу для життя і здоров'я людей.

4. Організації незалежно від форми власності, що мають велике значення для економіки та промисловості, функціонування суспільства та безпеки населення, виведення з ладу або порушення функціонування яких може справити негативний вплив на стан національної безпеки і оборони України, навколишнього природного середовища, заподіяти майнову шкоду та/або становити загрозу для життя і здоров'я людей.

4. Що є об'єктом критичної інформаційної інфраструктури?

1. Комунікаційна або технологічна система об'єкта критичної інфраструктури, кібератака на яку безпосередньо вплине на стале функціонування такого об'єкта критичної інфраструктури.

2. Сукупність спеціальних телекомунікаційних систем (мереж) об'єкта критичної інфраструктури, система спеціального зв'язку, інших комунікаційних систем, які використовуються в інтересах органів державної влади та органів місцевого самоврядування, правоохоронних органів та військових формувань, на яку безпосередньо вплине на стале функціонування такого об'єкта критичної інфраструктури.

3. Технологічна система об'єкта критичної інфраструктури, кібератака на яку безпосередньо вплине на стале функціонування такого об'єкта критичної інфраструктури.

4. Систематизовані електронні інформаційні ресурси, які містять інформацію, призначену для задоволення життєво важливих суспільних потреб громадянина, особи, суспільства і держави, кібератака на які безпосередньо вплине на стале функціонування такого об'єкта критичної інфраструктури.

5. Застосування законодавства у сфері кібербезпеки та прийняття суб'єктами владних повноважень рішень на виконання норм Закону України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» здійснюються з дотриманням:

1. Мінімально необхідного регулювання, гласності та відкритості.

2. Об'єктивності та правової визначеності, максимально можливого застосування національного та міжнародного права щодо повноважень і обов'язків державних органів, підприємств, установ, організацій, громадян у сфері кібербезпеки.

3. Забезпечення національних інтересів України.

4. Пріоритетного розвитку та підтримки вітчизняного наукового, науково-технічного та виробничого потенціалу.

6. Розроблення нормативно-правових актів з незалежного аудиту інформаційної безпеки на об'єктах критичної інфраструктури здійснюється на основі:

1. Міжнародних стандартів PCIDSS.
2. Стандартів якості Європейського Союзу та рекомендацій НАТО з обов'язковим залученням представників основних суб'єктів національної системи кібербезпеки.
3. Міжнародних стандартів, стандартів Європейського Союзу та НАТО з обов'язковим залученням представників основних суб'єктів національної системи кібербезпеки, наукових установ, незалежних аудиторів та експертів у сфері кібербезпеки, громадських організацій.
4. Міжнародних рекомендацій, стандартів Європейського Союзу та пропозицій НАТО з залученням представників основних об'єктів національної системи кібербезпеки, наукових установ, аудиторів та експертів, громадських організацій.

7. Відповідальність за забезпечення кіберзахисту комунікаційних і технологічних систем об'єктів критичної інфраструктури, захисту технологічної інформації відповідно до вимог законодавства покладається на:

1. На власників та/або керівників підприємств, установ та організацій, віднесених до об'єктів критичної інфраструктури.
2. Національний банк України, в межах об'єктів інформаційної інфраструктури у банківській системі.
3. Збройні Сили України.
4. Національний координаційний центр кібербезпеки як робочий орган Ради національної безпеки і оборони України.

8. Координація діяльності у сфері кібербезпеки як складової національної безпеки України здійснюється:

1. Президентом України через очолювану ним Раду національної безпеки і оборони України.
2. Кабінет Міністрів України через очолюваний ним Національний координаційний центр кібербезпеки як робочий орган Ради національної безпеки і оборони України.
3. Верховною Радою України через Національний координаційний центр кібербезпеки як робочий орган Ради національної безпеки і оборони України.
4. Державним агентством з питань електронного урядування України.

9. Завданнями CERT-UA є:

1. Підготовка та розміщення на офіційному веб-сайті Державного агентства з питань електронного урядування України рекомендацій щодо протидії сучасним видам кібератак та кіберзагроз.

2. Організація та проведення практичних семінарів з питань кіберзахисту для суб'єктів національної системи кібербезпеки та власників об'єктів кіберзахисту.

3. Вироблення і оперативної адаптації державної політики у сфері кібербезпеки, спрямованої на розвиток кіберпростору, досягнення сумісності з відповідними стандартами Європейського Союзу та НАТО.

4. Формування конкурентного середовища у сфері електронних комунікацій, надання послуг із захисту інформації та кіберзахисту.

10. Державно-приватна взаємодія у сфері кібербезпеки здійснюється шляхом:

1. Державно-приватна взаємодія у сфері кібербезпеки не здійснюється.
2. Забезпечення функціонування CERT-UA.
3. Впровадження організаційно-технічної моделі кібербезпеки як складової національної системи кібербезпеки здійснюється.
4. Запровадження механізму громадського контролю ефективності заходів із забезпечення кібербезпеки.

11. Джерелами фінансування робіт і заходів із забезпечення кібербезпеки та кіберзахисту є:

1. Кошти благодійних організацій та приватних осіб.
2. Власні кошти суб'єктів господарювання, кредити банків.
3. Кошти юридичних осіб, які є резидентами України.
4. Кошти міжнародних організацій та іноземних юридичних осіб.

12. Відповідно до законодавства України у сфері зовнішніх зносин суб'єкти забезпечення кібербезпеки у межах своїх повноважень можуть здійснювати міжнародну співпрацю у сфері кібербезпеки безпосередньо на:

1. Двосторонній або багатосторонній основі.
2. Виключно на двосторонній основі.
3. Виключно на багатосторонній основі.
4. Вони не можуть здійснювати міжнародну співпрацю у сфері кібербезпеки.

13. Інформацію з питань, пов'язаних із боротьбою з міжнародною кіберзлочинністю, Україна:

1. Не надає іноземній державі на підставі, Закону України «Про захист персональних даних».
2. Надає іноземній державі на підставі доручення Міністра закордонних справ, додержуючись правил дипломатичного етикету.
3. Надає іноземній державі на підставі запиту, додержуючись вимог законодавства України та її міжнародно-правових зобов'язань.
4. Надає іноземній державі виключно у випадках загрози національній безпеці України.

14. Ким здійснюється контроль за дотриманням законодавства при здійсненні заходів із забезпечення кібербезпеки?

1. Верховною Радою України в порядку, визначеному Конституцією України.
2. Кабінетом Міністрів України в порядку, визначеному Угодою про асоціацію з ЄС.
3. Президентом України та Кабінетом Міністрів України в порядку, визначеному Конституцією і законами України.
4. Президентом України в порядку, визначеному Конституцією і законами України.

15. Контроль за діяльністю із забезпечення кібербезпеки суб'єктів сектору безпеки і оборони, інших державних органів здійснюється:

1. Президентом України та Кабінетом Міністрів України в порядку, визначеному Конституцією і законами України.
2. Виключно Президентом України в порядку, визначеному Конституцією і законами України.
3. Виключно Кабінетом Міністрів України в порядку, визначеному Конституцією і законами України.
4. Верховною Радою України в порядку, визначеному Конституцією України.

16. Звіти про результати проведення незалежного аудиту діяльності основних суб'єктів національної кібербезпеки, визначених частиною другою статті 8 Закону України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України», щодо ефективності системи забезпечення кібербезпеки держави за попередній рік подаються Президентові України, Верховній Раді України та Кабінету Міністрів України:

1. У 45-денний строк після закінчення календарного року.
2. У 90-денний строк після закінчення календарного року.
3. У 45-денний строк до закінчення календарного року.
4. У 180-денний строк після закінчення календарного року.

17. Порядок функціонування Національної телекомунікаційної мережі, критерії, правила та вимоги щодо надання послуг, їх тарифікації для користувачів бюджетної сфери, відшкодування витрат державного бюджету на утримання Національної телекомунікаційної мережі затверджуються:

1. Верховною Радою України.
2. Президентом України.
3. Радою національної безпеки і оборони України.
4. Кабінетом Міністрів України.

18. Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації України забезпечує:

1. Захист прав і свобод людини і громадянина, інтересів суспільства і держави від злочинних посягань у кіберпросторі.
2. Формування та реалізацію державної політики щодо захисту у кіберпросторі державних інформаційних ресурсів та інформації.
3. Запобігання, виявлення, припинення та розкриття злочинів проти миру і безпеки людства, які вчиняються у кіберпросторі.
4. Впровадження заходів із забезпечення кіберзахисту критичної інформаційної інфраструктури в умовах надзвичайного і воєнного стану.

19. Вимоги і порядок проведення незалежного аудиту інформаційної безпеки на об'єктах критичної інфраструктури встановлюються:

1. Відповідними наказами по підприємству об'єкта критичної інфраструктури з аудиту інформаційної безпеки, що затверджуються CERT-UA.
2. Відповідними стандартами Європейського Союзу та НАТО з обов'язковим залученням представників основних суб'єктів національної системи кібербезпеки.
3. Відповідними нормативно-правовими актами з аудиту інформаційної безпеки, що затверджуються Кабінетом Міністрів України.
4. Відповідними стандартами Європейського Союзу та НАТО з аудиту інформаційної безпеки, що затверджуються Кабінетом Міністрів України.

20. Що належить до компетенцій Національного банку України щодо забезпечення Національної системи кібербезпеки?

1. Забезпечення реагування на кіберінциденти у сфері державної безпеки.
2. Створення центру кіберзахисту Національного банку України, забезпечення функціонування системи кіберзахисту у банківській системі України.
3. Інформування про кіберзагрози та відповідні методи захисту від них.
4. Координація, організація та проведення аудит захищеності комунікаційних і технологічних систем об'єктів критичної інфраструктури на вразливість.

**V. Питання на перевірку знань
Регламенту Кабінету Міністрів України**

1. Проекти актів Кабінету Міністрів України готуються:

1. На основі та на виконання Конституції і законів України, актів Президента України, Кабінету Міністрів України.
2. За ініціативою розробника.
3. На основі та на виконання Конституції і законів України, актів Президента України, постанов Верховної Ради України, прийнятих відповідно

до Конституції та законів, актів Кабінету Міністрів України, доручень Прем'єр-міністра України, а також за ініціативою членів Кабінету Міністрів України, центральних органів виконавчої влади, державних колегіальних органів, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських держадміністрацій з дотриманням вимог Регламенту Кабінету Міністрів України.

4. На основі та на виконання Конституції і законів України, актів Президента України, постанов Верховної Ради України, прийнятих відповідно до Конституції та законів України, актів Кабінету Міністрів України, доручень Прем'єр-міністра України, а також міжнародних договорів, ратифікованих Верховною Радою України.

2. З яких питань не видаються постанови Кабінету Міністрів України?

1. Затвердження положення.
2. Затвердження статуту.
3. Затвердження державної цільової програми, плану заходів.
4. Затвердження порядку, регламенту, правил, методики.

3. Головним розробником проекту акта Кабінету Міністрів України є:

1. Центральні органи виконавчої влади.
2. Міністерства, інші центральні органи виконавчої влади, державні колегіальні органи, Рада міністрів Автономної Республіки Крим.
3. Орган, який вносить проект акта до Кабінету Міністрів України.
4. Міністерства, інші центральні органи виконавчої влади відповідно до своєї компетенції.

4. Який проект акта не підлягає проведенню правової експертизи Міністерством юстиції України?

1. Про схвалення концепції реалізації державної політики у відповідній сфері.
2. Про затвердження фінансового плану суб'єкта господарювання державного сектора економіки.
3. Про делегування повноважень Кабінету Міністрів України органам виконавчої влади у передбачених законом випадках.
4. Про утворення та затвердження складу робочих груп з питань ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій.

5. Який проект акта підлягає обов'язковому погодженню з Державним агентством з питань електронного урядування України?

1. Проект акта щодо затвердження положення про центральний орган виконавчої влади в частині функціонального обстеження з метою недопущення дублювання повноважень.
2. Проект акта з питань надання адміністративних послуг.
3. Проект акта з питань утворення та організації роботи комітету з призначення керівників особливо важливих для економіки підприємств.

4. Проект акта з питань делегування повноважень Кабінету Міністрів органам виконавчої влади у передбачених законом випадках.

6. Проекти актів Кабінету Міністрів України вносяться на розгляд Уряду:

1. Головними розробниками – міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади.

2. Головними розробниками – центральними органами виконавчої влади.

3. Головними розробниками – міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади (крім тих органів, діяльність яких спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через відповідних міністрів), державними колегіальними органами, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими держадміністраціями.

4. Головними розробниками – міністерствами.

7. Який з документів не підписується керівником органу, який є головним розробником, або особою, що його заміщує під час внесення проекту акта Кабінету Міністрів України на розгляд Уряду?

1. Супровідний лист.

2. Пояснювальна записка.

3. Порівняльна таблиця.

4. Довідка про погодження.

8. Який документ подається разом з проектом Закону, що вноситься до Кабінету Міністрів України, крім документів та матеріалів, передбачених пунктом 1 § 50 Регламенту Кабінету Міністрів України?

1. Довідка щодо відповідності положенням Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

2. Експертний висновок.

3. Політична пропозиція.

4. Перелік нових законів та законів, які потребують викладення у новій редакції, інших нормативних актів, прийняття або перегляд яких необхідно здійснити для реалізації положень закону.

9. У який строк заінтересований орган зобов'язаний за зверненням розробника взяти участь в опрацюванні та погодженні проекту акта Кабінету Міністрів України, розробленого в ініціативному порядку, у частині, що стосується його компетенції, у разі коли розробник не зазначає у супровідному листі строк погодження такого проекту акта?

1. В одноденний строк.

2. Протягом п'яти робочих днів.

3. Протягом десяти робочих днів.

4. У місячний строк.

10. Який документ надсилається центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через міністра, разом з проектом акта відповідному міністерству для його погодження міністром?

1. Політична пропозиція.
2. Перелік нових законів та законів, які потребують викладення у новій редакції, інших нормативних актів, прийняття або перегляд яких необхідно здійснити для реалізації положень закону.
3. Довідка щодо відповідності зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції та праву Європейського Союзу (acquis EC).
4. Пояснювальна записка.

11. Який проект акта не підлягає обов'язковому погодженню усіма заінтересованими органами, а також Мінфіном та Мінекономіки?

1. З питань, пов'язаних із запобіганням виникненню надзвичайних ситуацій, ліквідацією їх наслідків, або з інших питань, пов'язаних з виникненням загрози життю та/або здоров'ю населення, а також з невідкладних питань щодо проведення антитерористичної операції та обороноздатності держави.
2. Який містить інформацію з обмеженим доступом.
3. З кадрових питань.
4. Що стосується укладення, виконання та припинення дії міжнародних договорів України.

12. Який проект акта підлягає обов'язковому погодженню з Нацдержслужбою?

1. Про схвалення концепції реалізації державної політики у відповідній сфері.
2. Про затвердження положення про центральний орган виконавчої влади.
3. Про делегування повноважень Кабінету Міністрів України органам виконавчої влади у передбачених законом випадках.
4. Щодо кадрових та інших питань організаційно-розпорядчого характеру.

13. Які наслідки у разі коли проект акта Кабінету Міністрів України за висновком Мін'юсту не відповідає Конституції та законам України, актам Президента України?

1. Проект акта повертається на доопрацювання.
2. Проект акта не підлягає внесенню на розгляд Кабінету Міністрів України.
3. Щодо такого проекту акта проводяться узгоджувальні процедури, консультації, наради, робочі зустрічі на рівні керівників головного розробника та заінтересованих органів.
4. Рішення щодо такого проекту акта приймається на засіданні Кабінету Міністрів України.

14. Який орган проводить антикорупційну експертизу з метою виявлення у проекті акта Кабінету Міністрів України норм, що можуть сприяти вчиненню корупційних правопорушень?

1. Національне антикорупційне бюро України.
2. Національне агентство з питань запобігання корупції.
3. Міністерство юстиції України.
4. Кабінет Міністрів України.

15. Фінансово-економічні розрахунки під час підготовки проекту акта Кабінету Міністрів України проводяться за методикою, що розробляється та затверджується:

1. Міністерством юстиції України.
2. Кабінетом Міністрів України.
3. Міністерством фінансів України.
4. Головним розробником проекту акта.

16. До проекту розпорядження Кабінету Міністрів про схвалення концепції реалізації державної політики у відповідній сфері та концепції закону додається:

1. Висновок про проведення антидискримінаційної експертизи.
2. Пояснювальна записка.
3. Політична пропозиція.
4. Висновок про проведення гендерно-правової експертизи.

17. Яку інформацію не містить Концепція реалізації державної політики у відповідній сфері?

1. Проблема, яка потребує розв'язання.
2. Мета і строки реалізації концепції.
3. Обсяг фінансових, матеріально-технічних, трудових ресурсів.
4. Оцінка регуляторного впливу.

18. До повноважень якого органу належить питання здійснення контролю за своєчасним поданням органами виконавчої влади проектів законів, актів Президента України та Кабінету Міністрів України?

1. Міністерства юстиції України.
2. Секретаріату Кабінету Міністрів України.
3. Верховної Ради України.
4. Офісу Президента України.

19. Акти центральних органів виконавчої влади скасовуються:

1. Повністю чи в окремій частині керівником відповідного центрального органу виконавчої влади.
2. Повністю чи в окремій частині Міністром, через якого спрямовується та координується діяльність відповідного центрального органу виконавчої влади.

3. Кабінетом Міністрів України шляхом прийняття відповідних розпоряджень. Проект такого розпорядження готує Мін'юст за дорученням Прем'єр-міністра України.

4. Постановою Кабінету Міністрів України. Проект такої постанови готує Мін'юст за дорученням Прем'єр-міністра України.

20. Проекти розпоряджень Кабінету Міністрів України з кадрових питань готуються в установленому Кабінетом Міністрів України порядку та вносяться на розгляд Кабінету Міністрів України:

1. Державним секретарем Кабінету Міністрів України.
2. Міністром Кабінету Міністрів України.
3. Прем'єр-міністром України.
4. Комісією з питань вищого корпусу державної служби.

Начальник Управління кадрової служби

Володимир ДЗУСНКО

Додаток 3

до наказу Мінінфраструктури

« 24 » жовтня 2019 р. № 988

**Перелік тестових питань на знання спеціального законодавства та
варіантів відповідей для перевірки професійних знань кандидатів на
зайняття посад фахівців з питань реформ**

Директорат з безпеки на транспорті

**I. Питання на перевірку знань Закону України «Про основні засади
державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності»**

**1. Контроль за додержанням ліцензіатами вимог ліцензійних умов
здійснюється органами ліцензування:**

1. У встановленому Законом України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» порядку.

2. У встановленому Законом України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» порядку з урахуванням особливостей, визначених Законом України «Про ліцензування видів господарської діяльності».

3. У встановленому Законом України «Про ліцензування видів господарської діяльності» порядку.

4. У встановленому Законом України «Про ліцензування видів господарської діяльності» порядку з урахуванням особливостей, визначених Законом України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності».

**2. Здійснення заходів державного нагляду (контролю) різними
органами державного нагляду (контролю) з одного й того самого питання:**

1. Заборонено, крім випадків передбачених Законом України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності».

2. Здійснюються органами державного нагляду (контролю) комплексно - одночасно всіма органами державного нагляду (контролю), до планів здійснення заходів державного нагляду (контролю) яких включено суб'єкта господарювання.

3. Заборонено.

4. Здійснюється за місцем провадження господарської діяльності суб'єкта господарювання або його відокремлених підрозділів, або у приміщенні органу державного нагляду (контролю) у випадках, передбачених законом.

**3. Перелік порушень, які є підставою для видачі органом державного
нагляду (контролю) припису, розпорядження або іншого розпорядчого
документа визначаються:**

1. Законами України.

2. Актами Кабінету Міністрів України.
3. Наказом відповідного міністерства.
4. Наказом органу державного нагляду (контролю).

4. Мають право фіксувати процес здійснення планового або позапланового заходу чи кожен окрему дію засобами аудіо- та відеотехніки, не перешкоджаючи здійсненню такого заходу:

1. Орган державного нагляду (контролю).
2. Суб'єкт господарювання.
3. Органи державного нагляду (контролю) та суб'єкти господарювання.
4. Органи державного нагляду (контролю) та суб'єкти господарювання за їх згодою.

5. Невиконання приписів, розпоряджень та інших розпорядчих документів органу державного нагляду (контролю) тягне за собою:

1. Зупинення виробництва (виготовлення) або реалізацію продукції, виконання робіт, надання послуг суб'єктами господарювання.
2. Звернення органу державного нагляду (контролю) до суду з вимогою зупинення повністю або частково виробництва (виготовлення) або реалізацію продукції, виконання робіт, надання послуг суб'єктами господарювання.
3. Застосування штрафних санкцій до суб'єкта господарювання згідно із законом.
4. Складання приписів, розпорядження про усунення порушень виявлених перевіркою.

6. При здійсненні заходів державного нагляду (контролю) посадові особи органів державного нагляду (контролю) зобов'язані використовувати:

1. Виключно форми актів, затверджені актами Кабінету Міністрів України.
2. Виключно форми актів, затверджені наказами відповідних центральних органів виконавчої влади.
3. Виключно уніфіковані форми актів.
4. Виключно форми актів, затверджені міжнародними угодами, які були ратифіковані Україною відповідно до законодавства України.

7. Планові заходи здійснюються відповідно до річних планів, що затверджуються органом державного нагляду (контролю) не пізніше:

1. 1 грудня року, що передуює плановому.
2. 31 грудня року, що передуює плановому.
3. 15 жовтня року, що передуює плановому.
4. 1 листопада року, що передуює плановому.

8. У разі відмови суб'єкта господарювання від проведення комплексного планового заходу державного нагляду (контролю) шляхом письмового звернення до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну регуляторну політику, політику з питань нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності, ліцензування та дозвільної системи у сфері господарської діяльності та дерегуляції господарської діяльності планова перевірка:

1. Не здійснюється.
2. Проводиться згідно з річними планами органів державного нагляду (контролю).
3. Проводиться за рішенням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну регуляторну політику, політику з питань нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності, ліцензування та дозвільної системи у сфері господарської діяльності та дерегуляції господарської діяльності.
4. Проводиться за рішенням органів державного нагляду (контролю).

9. Органи державного нагляду (контролю) щороку визначають перелік суб'єктів господарювання, які підлягають плановим заходам державного нагляду (контролю) у плановому періоді, та забезпечують внесення відомостей про таких суб'єктів господарювання до інтегрованої автоматизованої системи державного нагляду (контролю) для автоматичного виявлення нею суб'єктів господарювання, які підлягають комплексним плановим заходам державного нагляду (контролю) не пізніше:

1. 1 грудня року, що передує плановому.
2. 31 грудня року, що передує плановому.
3. 15 жовтня року, що передує плановому.
4. 1 листопада року, що передує плановому.

10. План здійснення комплексних заходів державного нагляду (контролю) на відповідний плановий період для всіх органів державного нагляду (контролю) оприлюднює на своєму офіційному вебсайті та вносить відомості до інтегрованої автоматизованої системи державного нагляду (контролю) до:

1. 1 грудня року, що передує плановому.
2. 1 листопада року, що передує плановому.
3. 15 жовтня року, що передує плановому.
4. 15 листопада року, що передує плановому.

11. Планові заходи державного нагляду (контролю) здійснюються органом державного нагляду (контролю) за діяльністю суб'єктів господарювання, яка віднесена до високого ступеня ризику:

1. Не частіше одного разу на один рік.
2. Не частіше одного разу на два роки.
3. Один раз на рік.

4. Один раз на два роки.

12. Щороку органи державного нагляду (контролю) готують звіти про виконання річних планів заходів державного нагляду (контролю) за попередній рік з урахуванням виконання відповідно до компетенції плану комплексних заходів державного нагляду (контролю), оприлюднюють на своїх офіційних вебсайтах та вносять відомості до інтегрованої автоматизованої системи державного нагляду (контролю) до:

1. 31 січня.
2. 1 лютого.
3. 15 лютого.
4. 1 квітня.

13. Строк здійснення планового заходу щодо суб'єктів мікро-, малого підприємництва - не може перевищувати:

1. П'ятнадцяти робочих днів.
2. Десяти робочих днів.
3. Двох робочих днів.
4. П'яти робочих днів.

14. Органи державного нагляду (контролю) здійснюють планові заходи з державного нагляду (контролю) за умови письмового повідомлення суб'єкта господарювання про проведення планового заходу не пізніше як за:

1. П'ятнадцяти робочих днів до дня здійснення цього заходу.
2. П'ятнадцяти днів до дня здійснення цього заходу.
3. Десять днів до дня здійснення цього заходу.
4. Десять робочих днів до дня здійснення цього заходу.

15. Підставами для здійснення позапланових заходів є:

1. Обґрунтоване звернення фізичної або юридичної особи про те, що внаслідок порушення суб'єктом господарювання вимог законодавства такій особі (особам) було завдано матеріальної шкоди або порушено її (їхні) законні права чи інтереси.

2. Повідомлення посадових осіб контролюючих органів про виявлені в ході виконання контрольних повноважень порушення законодавства.

3. Звернення фізичної особи (фізичних осіб) про порушення, що спричинило шкоду її (їхнім) правам, законним інтересам, життю чи здоров'ю, навколишньому природному середовищу чи безпеці держави, з додаванням документів чи їх копій, що підтверджують такі порушення (за наявності).

4. Реалізація загрози життю чи здоров'ю людей, навколишньому природному середовищу або державній безпеці, яка безпосередньо пов'язана з провадженням виду господарської діяльності.

16. Строк здійснення позапланового заходу суб'єктів малого підприємництва не може перевищувати:

1. Десяти робочих днів.
2. Десяти днів.
3. Двох робочих днів.
4. Двох днів.

17. Посадова особа органу державного нагляду (контролю) не має права здійснювати державний нагляд (контроль) суб'єкта господарювання без:

1. Посвідчення (направлення) на здійснення заходу.
2. Посвідчення (направлення) на здійснення заходу та службового посвідчення.
3. Наказу та посвідчення (направлення) на здійснення заходу.
4. Наказу та службового посвідчення.

18. Можуть залучати третіх осіб з метою захисту своїх прав та законних інтересів у ході здійснення заходів державного нагляду (контролю):

1. Суб'єкти господарювання.
2. Орган державного нагляду (контролю).
3. Суб'єкти господарювання та органи державного нагляду (контролю).
4. Не має правильної відповіді.

19. Якщо не затверджені критерії розподілу суб'єктів господарювання за ступенями ризику їх господарської діяльності, періодичність проведення планових заходів та перелік питань для їх здійснення:

1. Такі суб'єкти господарювання вважаються суб'єктами господарювання з незначним ступенем ризику.
2. Такі суб'єкти господарювання вважаються суб'єктами господарювання з високим ступенем ризику.
3. Такі суб'єкти господарювання вважаються суб'єктами господарювання з середнім ступенем ризику.
4. Такі суб'єкти господарювання не перевіряються.

20. Для з'ясування питань, пов'язаних зі здійсненням державного нагляду (контролю), за рішенням керівника органу державного нагляду (контролю) (голови державного колегіального органу) або його заступника (члена державного колегіального органу) може призначатися:

1. Додаткова перевірка.
2. Експертиза (випробування).
3. Відбір зразків продукції.
4. Всі відповіді вірні.

II. Питання на перевірку знань Закону України «Про перевезення небезпечних вантажів»

1. Дія Закону України «Про перевезення небезпечних вантажів» не поширюється на:

1. Перевезення небезпечних вантажів на територіях підприємств, установ та організацій, де ці вантажі виготовляються або утворюються, використовуються або захороняються, та інші передбачені законом випадки.

2. Забезпечення міжнародних зобов'язань у сфері перевезення небезпечних вантажів.

3. Державне управління та державне регулювання безпеки у сфері перевезення небезпечних вантажів.

4. Виконання робіт і надання послуг, пов'язаних з перевезенням небезпечних вантажів.

2. Згідно з Законом України «Про перевезення небезпечних вантажів» міжнародне перевезення небезпечних вантажів це:

1. Перевезення небезпечних вантажів із території іноземної держави на територію України. транзитом через територію України.

2. Діяльність, пов'язана з переміщенням небезпечних вантажів від місця їх виготовлення чи зберігання до місця призначення з підготовкою вантажу, тари, транспортних засобів та екіпажу, прийманням вантажу, здійсненням вантажних операцій та короткостроковим зберіганням вантажів на всіх етапах переміщення.

3. Діяльність, пов'язана з переміщенням небезпечних вантажів від місця їх виготовлення чи зберігання з території України на територію іноземної держави.

4. Перевезення небезпечних вантажів з території України на територію іноземної держави; з території іноземної держави на територію України; транзитом через територію України.

3. Державне управління у сфері перевезення небезпечних вантажів здійснюють:

1. Кабінет Міністрів України, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері транспорту, місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування, а також інші спеціально уповноважені державні органи відповідно до їх компетенції.

2. Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, центральні органи виконавчої влади, у встановленому законодавством порядку.

3. Центральні та місцеві органи виконавчої влади відповідно до їх компетенції.

4. Президент України, Верховна Рада України, центральні та місцеві органи виконавчої влади, у встановленому законодавством порядку.

4. Встановлення порядку спеціального навчання працівників суб'єктів перевезення небезпечних вантажів відноситься до компетенції:

1. Верховної Ради України.
2. Кабінету Міністрів України.
3. Міністерства інфраструктури України.
4. Міністерства внутрішніх справ України.

5. Спрямування і координація роботи органів, спеціально уповноважених здійснювати державне управління та державне регулювання безпеки у сфері перевезення небезпечних вантажів здійснюється:

1. Міністерством інфраструктури України.
2. Міністерством внутрішніх справ України.
3. Кабінетом Міністрів України.
4. Компетентним органом з перевезення небезпечних вантажів.

6. Спеціально уповноваженими органами у сфері перевезення небезпечних вантажів є:

1. Центральні органи виконавчої влади, що забезпечують формування та реалізують державну політику у сфері транспорту, та інші органи виконавчої влади, зазначені у статтях 15 і 16 Закону України «Про перевезення небезпечних вантажів», відповідно до їх компетенції.
2. Центральні та місцеві органи виконавчої влади у межах компетенції встановленої цим Законом.
3. Компетентний орган у сфері перевезення небезпечних вантажів.
4. Центри спеціального навчання працівників, суб'єктів перевезення небезпечних вантажів.

7. Розроблення і затвердження яких нормативно-правових актів з питань перевезення небезпечних вантажів не відноситься до повноважень центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері транспорту, у сфері перевезення небезпечних вантажів?

1. Нормативно-правових актів з питань дорожнього перевезення небезпечних вантажів, що розробляються та затверджуються Міністерством внутрішніх справ України.
2. Нормативно-правових актів з питань перевезення небезпечних вантажів залізничним транспортом.
3. Нормативно-правових актів з питань перевезення небезпечних вантажів повітряним транспортом, що розробляються та затверджуються Державіаслужбою.
4. Нормативно-правових актів з питань міжнародного перевезення небезпечних вантажів.

8. Куди надається інформація про результати класифікації небезпечних вантажів в Україні, які раніше не були визнані такими, та про зміни у класифікації небезпечних вантажів:

1. До Комітету експертів ООН з перевезення небезпечних вантажів через Міністерство закордонних справ України.
2. До міжнародних організацій у відповідній сфері транспорту через Міністерство закордонних справ України.
3. До Організації співробітництва залізниць через Міністерство закордонних справ України.
4. Компетентному органу в сфері перевезення небезпечних вантажів.

9. Контроль і нагляд за дотриманням вимог нормативно-правових актів щодо забезпечення безпеки на транспорті та правил перевезень небезпечних вантажів (крім дорожнього перевезення небезпечних вантажів) належить до компетенції:

1. Міністерства інфраструктури України.
2. Міністерства внутрішніх справ України.
3. Державної служби з безпеки на транспорті України.
4. Національної поліції України.

10. Здійснення контролю і нагляду за організацією безпечного перевезення небезпечних вантажів (крім дорожнього перевезення небезпечних вантажів) належить до компетенції:

1. Міністерства інфраструктури України.
2. Міністерства внутрішніх справ України.
3. Державної служби з безпеки на транспорті України.
4. Національної поліції України.

11. Яким вимогам відповідно до Закону України «Про перевезення небезпечних вантажів» мають відповідати транспортні засоби, якими перевозяться небезпечні вантажі:

1. Вимогам державних стандартів, безпеки, охорони праці та екології, а також у встановлених законодавством випадках мати відповідне маркування і свідоцтво про допущення до перевезення небезпечних вантажів.
2. Вимогам міжнародних договорів та угод, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.
3. Вимогам, встановленим чинним законодавством до конструкції транспортних засобів, та вимогам безпеки.
4. Транспортні засоби та/або контейнери, що використовуються для перевезення, є чистими, утримуються у належному стані, та мають таку конструкцію, що забезпечує результативне чищення та/або дезінфекцію.

12. Від чого, відповідно до Закону України «Про перевезення небезпечних вантажів», залежить здійснення фізичного захисту і супроводження небезпечних вантажів:

- 1 Від періоду доби, коли відбувається перевезення небезпечного вантажу.
2. Від класифікації небезпечного вантажу та виду транспорту, яким він перевозиться.
3. Від наявності у перевізника працівників, які пройшли спеціальне навчання.
4. Від території, якою здійснюватиметься транспортування небезпечного вантажу.

13. Міжнародні перевезення небезпечних вантажів здійснюються відповідно до:

1. Закону України «Про перевезення небезпечних вантажів» та міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.
2. Міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.
3. Конституції України та нормативно правових актів у сфері перевезення небезпечних вантажів.
4. Законодавства України.

14. Транзит небезпечних вантажів через територію України здійснюється:

1. Виключно у прямому сполученні одним видом транспорту без перевантаження на інший.
2. За умов та у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.
3. За погодженням із компетентним органом у сфері перевезення небезпечних вантажів.
4. При наявності обов'язкового фізичного захисту і супроводження небезпечних вантажів.

15. Згідно із Законом України «Про перевезення небезпечних вантажів» перевезення небезпечних вантажів це діяльність пов'язана з:

1. Переміщенням небезпечних вантажів від місця їх виготовлення чи зберігання до місця призначення.
2. Роботами, що безпосередньо пов'язані з організацією та забезпеченням перевезень експортного, імпорного, транзитного або іншого вантажу за договором транспортного експедирування.
3. Переміщенням небезпечних вантажів від місця їх виготовлення чи зберігання до місця призначення з підготовкою вантажу, тари, транспортних засобів та екіпажу, прийманням вантажу, здійсненням вантажних операцій та короткостроковим зберіганням вантажів на всіх етапах переміщення.
4. Підприємницька діяльність із надання транспортно-експедиторських послуг з організації та забезпечення перевезень експортних, імпорних,

транзитних або інших вантажів.

16. Скільки класів небезпечних вантажів визначено Законом України «Про перевезення небезпечних вантажів»?

1. Дев'ять.
2. Тринадцять.
3. Чотири.
4. Шість.

17. Згідно з законом України «Про перевезення небезпечних вантажів» суб'єктами перевезення небезпечних вантажів є:

1. Юридична (резидент і нерезидент) або фізична особа (громадянин України, іноземець, особа без громадянства), яка здійснює перевезення небезпечного вантажу.
2. Підприємство, установа, організація або фізична особа, які відправляють, перевозять або одержують небезпечні вантажі (відправники, перевізники та одержувачі).
3. Зазначена в перевізних документах юридична (резидент і нерезидент) або фізична особа (України, іноземець, особа без громадянства), яка підготовлює та подає цей вантаж для перевезення.
4. Орган, що таким визнається в установленому порядку з метою виконання міжнародних договорів України у сфері перевезень небезпечних вантажів.

18. Чи можуть відноситися відходи виробництва до небезпечних вантажів згідно з Законом України «Про перевезення небезпечних вантажів»?

1. Так, якщо результатами випробувань в установленому порядку залежно від ступеня їх впливу на довкілля або людину їх віднесено до одного з класів небезпечних речовин.
2. Ні, тому що вони не відносяться до визначених у цьому законі класів безпеки.
3. Ні, згідно Закону України «Про відходи» вони не є небезпечними вантажами.
4. Ні, згідно міжнародних договорів вони не є небезпечними вантажами.

19. Згідно із Законом України «Про перевезення небезпечних вантажів» нагляд та контроль за додержанням вимог нормативів і правил екологічної та радіаційної безпеки під час перевезення небезпечних вантажів здійснює:

1. Центральний орган виконавчої влади в галузі екології та природних ресурсів.
2. Центральний орган виконавчої влади в галузі транспорту.
3. Центральний орган виконавчої влади у галузі промислової політики.
4. Зазначений в перевізних документах компетентний орган.

20. Згідно із Законом України «Про перевезення небезпечних вантажів» умови перевезення небезпечних вантажів визначаються:

1. Нормативно-правовими актами, що регулюють діяльність транспорту.
2. Нормативно-технічними документами на продукцію.
3. Технічними регламентами.
4. Дозволом на перевезення.

III. Питання на перевірку знання Порядку затвердження конструкції транспортних засобів, їх частин та обладнання, затвердженого наказом Міністерства інфраструктури України від 17 серпня 2012 року № 521

1. Яким із нижченаведених документів виробник транспортного засобу, тип якого затверджено в Україні, підтверджує, що окремо взятий транспортний засіб відповідає затвердженому типу згідно з Порядком затвердження конструкції транспортних засобів, їх частин та обладнання?

1. Сертифікат типу.
2. Сертифікат відповідності.
3. Повідомлення про затвердження типу.
4. Протокол випробувань.

2. На який з нижченаведених видів транспортних засобів не поширюється дія Порядку затвердження конструкції транспортних засобів, їх частин та обладнання?

1. Мотоцикли.
2. Тролейбуси.
3. Напівпричепи.
4. Трамваї .

3. Автобуси якого з класів можуть перевозити пасажирів, які стоять?

1. А.
2. В.
3. С.
4. III.

4. Стосовно якого з нижченаведених видів транспортних засобів визначають рівні екологічних норм (ЄВРО-0 – ЄВРО-6)?

1. Автомобіль, оснащений газовим двигуном .
2. Мотоцикл.
3. Електромобіль.
4. Колісний трактор, оснащений дизелем.

5. Що з нижченаведеного згідно з Порядком затвердження конструкції транспортних засобів, їх частин та обладнання, є підтвердженням відповідності транспортного засобу встановленим відповідним вимогам?

1. Маркування щодо відповідності гармонізованим національним стандартам.
2. Маркування щодо відповідності Правилам ЄЕК ООН.
3. Наявність знаку відповідності технічним регламентам, форму якого затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 30 грудня 2015 року № 1184 відповідно до статті 29 Закону України "Про технічні регламенти та оцінку відповідності".
4. Свідоцтво про погодження конструкції транспортного засобу щодо забезпечення безпеки дорожнього руху.

6. Які транспортні засоби підлягають індивідуальному затвердженню?

1. Спеціальні, зокрема броньовані, призначені для експлуатації Міністерством внутрішніх справ України, Міністерством оборони України, Міністерством надзвичайних ситуацій України, Адміністрацією Державної прикордонної служби України, Службою безпеки України.
2. Категорії Т (колісні трактори).
3. Що були у користуванні і підлягають першій державній реєстрації в Україні.
4. Відповідність типу яких підтверджена сертифікатом типу.

7. Яка інформація не зазначається в сертифікаті типу колісного транспортного засобу?

1. Тип транспортного засобу.
2. Категорія транспортного засобу.
3. Ідентифікаційний номер транспортного засобу.
4. Торгове найменування (марка) виробника транспортного засобу.

8. Який суб'єкт господарювання є виробником відповідно до Порядку затвердження конструкції транспортних засобів, їх частин та обладнання?

1. Який залучається до всіх стадій виготовлення продукції, що підлягає затвердженню.
2. Який сам, безпосередньо, здійснює маркування продукції.
3. Що відповідає за проектування, виготовлення та маркування продукції незалежно від того, виконуються зазначені операції самим цим суб'єктом чи від його імені, та забезпечує відповідність виробництва продукції.
4. Який сам, безпосередньо, виконує останню стадію виготовлення продукції.

9. Хто надає інформаційний документ в рамках процедури затвердження типу відповідно до Порядку затвердження конструкції транспортних засобів, їх частин та обладнання?

1. Орган з сертифікації.

2. Технічна служба.
3. Виробник .
4. Акредитована випробувальна лабораторія.

10. Який документ має бути наявним при здійсненні першої державної реєстрації транспортного засобу?

1. Сертифікат типу.
2. Сертифікат відповідності .
3. Протокол випробувань.
4. Акт ідентифікації.

11. Технічна служба, згідно з Порядком затвердження конструкції транспортних засобів, їх частин та обладнання, це?

1. Підрозділ підприємства-виробника транспортного засобу.
2. Організація, яка надає послуги з технічного обслуговування і ремонту транспортних засобів.
3. Орган з оцінки відповідності .
4. Організація, уповноважена видавати сертифікати відповідності щодо індивідуального затвердження.

12. У яких випадках допускається застосування Правил ЄЕК ООН нижчих серій поправок, ніж ті, які зазначені у Порядку затвердження конструкції транспортних засобів, їх частин та обладнання?

1. Ні за яких обставин.
2. У випадках, передбачених положеннями Угоди про прийняття єдиних технічних приписів для колісних транспортних засобів, предметів обладнання та частин, які можуть бути встановлені та/або використані на колісних транспортних засобах, і про умови взаємного визнання офіційних затверджень, виданих на основі цих приписів, 1958 року з поправками 1995 року.
3. У разі індивідуального затвердження КТЗ, що були у користуванні, які ввозяться на митну територію України під час переселення громадян на постійне місце проживання в Україну.
4. У випадках, коли це не призведе до суттєвого зниження вимог безпеки до транспортних засобів або обладнання.

13. Які вимоги (або наявність яких систем) є обов'язковими при затвердженні типу транспортних засобів в Україні?

1. Безпека електричного устаткування електромобілів, Правила ЄЕК ООН № 100.
2. Удосконалені системи екстреного гальмування, Правила ЄЕК ООН № 131.
3. Пристрої обмеження швидкості транспортних засобів категорій N2, N3, M2, M3, конструктивна швидкість яких перевищує 100 км/год, Правила ЄЕК ООН № 89.
4. Подушки безпеки, Правила ЄЕК ООН № 114.

14. Затвердження яких частин не передбачено Порядком затвердження конструкції транспортних засобів, їх частин та обладнання?

1. Кузовів для транспортних засобів.
2. Свічок запалювання.
3. Газобалонного обладнання.
4. Амортизаторів підвісок.

15. У разі якщо тип транспортного засобу затверджено в Європейському Союзі відповідно до Директиви 2007/46/ЕС, при затвердженні типу в Україні перевірка виробника на місці українськими уповноваженими органами:

1. Проводиться.
2. Не проводиться.
3. Не проводиться за умови наявності сертифіката на систему управління якістю.
4. Не проводиться за умови, якщо виробник транспортного засобу є резидентом держави-члена Європейського Союзу.

16. Які транспортні засоби, конструкцію яких змінено під час переобладнання, повинні обов'язково пройти процедуру індивідуального затвердження?

1. Транспортні засоби, конструкцію яких змінено під час переобладнання, не підлягають індивідуальному затвердженню.
2. Будь-які транспортні засоби, на які поширюється дія Порядку затвердження конструкції транспортних засобів, їх частин та обладнання.
3. Категорій M2, M3.
4. Категорій M1, N1.

17. Транспортний засіб категорії L3 це:

1. Вантажний автомобіль.
2. Автобус.
3. Причіп або напівпричіп.
4. Мотоцикл.

18. Яка з нижченаведених процедур не передбачена Порядком затвердження конструкції транспортних засобів, їх частин та обладнання?

1. Затвердження типу малих серій транспортних засобів.
2. Затвердження типу транспортних засобів, що були у користуванні.
3. Затвердження типу малих серій частин та обладнання.
4. Індивідуальне затвердження транспортних засобів, що були у користуванні.

19. Яку інформацію виробник транспортного засобу, який вироблено в Україні та тип якого затверджено в Україні, повинен навести у маркуванні на табличці, що закріплюється на транспортному засобі?

1. Країна виготовлення транспортного засобу.
2. Рік виготовлення транспортного засобу.
3. Номер сертифіката типу транспортного засобу.
4. Позначення типу транспортного засобу.

20. На який строк видається сертифікат типу колісного транспортного засобу?

1. П'ять років.
2. Строк чинності сертифіката типу колісного транспортного засобу не обмежується.
3. Строк чинності сертифіката типу колісного транспортного засобу не обмежується, окрім випадку затвердження типу транспортних засобів, виготовлених із застосуванням нових технологій.
4. Строк чинності сертифіката типу визначається уповноваженим органом за результатом перевірки відповідності виробництва.

IV. Питання на перевірку знань Закону України «Про транспорт»

1. Якими нормативно-правовими актами регулюються відносини, пов'язані з транспортною діяльністю?

1. Законом України «Про транспорт».
2. Кодексами (статутами) окремих видів транспорту, Законом України «Про транспорт».
3. Конституцією України, Законом України «Про транспорт».
4. Законом України «Про транспорт», кодексами (статутами) окремих видів транспорту, іншими актами законодавства України.

2. До повноважень якого органу (органів) належить питання здійснення державного управління в галузі транспорту?

1. Кабінету Міністрів України.
2. Міністерства інфраструктури України.
3. Центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері транспорту, дорожнього господарства, туризму та інфраструктури, місцевих Рад народних депутатів та інших спеціально уповноважених на те органів відповідно до їх компетенції.
4. Спеціально уповноважених органів відповідно до їх компетенції.

3. Що є основою для здійснення перевезення та надання послуг підприємствами транспорту?

1. Державні та комерційні замовлення та договори на перевезення пасажирів, вантажів, багажу, пошти з урахуванням економічної ефективності провізних та переробних можливостей транспорту.

2. Державні договори, розпорядчі документи центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері транспорту, дорожнього господарства, туризму та інфраструктури.

3. Державні контракти, державні замовлення і договори на перевезення пасажирів, вантажів, багажу, пошти з урахуванням економічної ефективності провізних та переробних можливостей транспорту.

4. Комерційні і державні контракти, державні замовлення та договори на перевезення пасажирів, вантажів, багажу, пошти з урахуванням економічної ефективності провізних та переробних можливостей транспорту.

4. Яку відповідальність несе підприємство транспорту, діяльність якого пов'язана з підвищеною небезпекою, за шкоду, заподіяну внаслідок загибелі або ушкодження здоров'я пасажирів під час користування транспортом?

1. Адміністративну і кримінальну.

2. Матеріальну.

3. Адміністративну, цивільну і дисциплінарну.

4. Дисциплінарну, цивільну і кримінальну.

5. Спеціальна охорона та супровід вантажів здійснюється у порядку:

1. Встановленому Міністерством оборони України.

2. Встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері транспорту, дорожнього господарства, туризму та інфраструктури.

3. Встановленому Кабінетом Міністрів України.

4. Визначеному самостійно або на вимогу замовника.

6. Єдину транспорту систему становлять:

1. Транспорт загального користування (залізничний, морський, річковий, автомобільний і авіаційний, а також міський електротранспорт, у тому числі метрополітен), промисловий залізничний транспорт, відомчий транспорт, трубопровідний транспорт, шляхи сполучення загального користування.

2. Залізничний, морський, річковий, автомобільний і авіаційний, промисловий залізничний транспорт, відомчий транспорт, трубопровідний транспорт, шляхи сполучення загального користування.

3. Транспорт загального користування, промисловий залізничний транспорт, відомчий транспорт, трубопровідний транспорт, шляхи сполучення загального користування.

4. Залізничний, морський, річковий, автомобільний і авіаційний, а також міський електротранспорт, промисловий залізничний транспорт, трубопровідний транспорт, шляхи сполучення загального користування.

7. До повноважень якого органу належить питання координації діяльності всіх видів транспорту в Україні?

1. Центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері транспорту, дорожнього господарства, туризму та інфраструктури.
2. Кабінету Міністрів України.
3. Комісії з координації роботи транспорту.
4. Комітету Верховної Ради України з питань транспорту та інфраструктури.

8. Якщо міжнародним договором, укладеним Україною, встановлено інші правила, ніж ті, що містяться у законодавстві України про транспорт, то застосовуються правила:

1. Відповідного міжнародного договору.
2. Виключно законодавства України.
3. Привілей надається нормам законодавства України, але не допускається звуження правил міжнародного договору.
4. Всі відповіді правильні в залежності від умов договорів.

9. Ким формується державна політика з питань транспорту в Україні?

1. Президентом України.
2. Кабінетом Міністрів України.
3. Центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері транспорту.
4. Комітетом Верховної Ради України з питань транспорту та інфраструктури.

10. Хто забезпечує міжнародне співробітництво в транспортній галузі України?

1. Кабінет Міністрів України.
2. Міністерство закордонних справ України.
3. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері транспорту.
4. Президент України.

11. Який орган (суб'єкт) розробляє профілактичні заходи щодо запобігання виникненню катастроф, аварій, дорожньо-транспортних пригод на автомобільному, міському електричному, залізничному транспорті та контролює їх виконання?

1. Вантажовідправник.
2. Перевізник.
3. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики з питань безпеки на наземному транспорті.
4. Міністерство інфраструктури України.

12. Який орган (суб'єкт) проводить технічне розслідування дорожньо-транспортних пригод, катастроф, аварій, подій на автомобільному транспорті?

1. Вантажовідправник.
2. Перевізник.
3. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики з питань безпеки на наземному транспорті.
4. Національна поліція України.

13. Відшкодування збитків від безплатних перевезень пільгових категорій громадян регулюється нормативними актами:

1. Президента України.
2. Верховної Ради України.
3. Кабінету Міністрів України.
4. місцевих органів виконавчої влади.

14. Який орган затверджує перелік вантажів, що підлягають спеціальній охороні та супроводу?

1. Кабінет Міністрів України.
2. Міністерство інфраструктури України.
3. Міністерство внутрішніх справ України.
4. Національна поліція України.

15. Охорона та супровід небезпечних і цінних вантажів за переліком, затвердженим Кабінетом Міністрів України, забезпечуються:

1. Відправниками або одержувачами вантажів протягом усього шляху руху.
2. Перевізником.
3. Національною поліцією України.
4. Усі відповіді правильні.

16. Збитки, заподіяні транспорту внаслідок навмисного блокування транспортних комунікацій та інших незаконних дій, спрямованих на порушення безперешкодної та безперервної роботи транспортних засобів, відшкодовуються:

1. Транспортним підприємствам, установам і організаціям винними особами у встановленому законом порядку.
2. З державного бюджету.
3. Страховими організаціями.
4. З фонду відшкодування збитків, заподіяних транспорту внаслідок навмисного блокування транспортних комунікацій та інших незаконних дій, спрямованих на порушення безперешкодної та безперервної роботи транспортних засобів.

17. Державний нагляд (контроль) за діяльністю суб'єктів господарювання, що здійснюють перевезення пасажирів і вантажів (у тому числі небезпечних), юридичних та фізичних осіб проводиться шляхом:

1. Планових, позапланових ревізій.
2. Планових, позапланових оглядів.
3. Планових, позапланових, рейдових перевірок (перевірка на дорозі).
4. Планових, позапланових перевірок.

18. Посадові особи центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері безпеки на наземному транспорті, і центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері безпеки на морському та річковому транспорті, мають право:

1. Забороняти експлуатацію транспортних засобів (крім залізничного транспорту).
2. Забороняти експлуатацію транспортних засобів (крім міського електричного транспорту).
3. Забороняти експлуатацію транспортних засобів (крім автомобільного транспорту).
4. Забороняти експлуатацію транспортних засобів (крім морського та річкового транспорту).

19. Для проведення заходу державного нагляду (контролю) оформлюється:

1. Наказ на перевірку.
2. Посвідчення (направлення).
3. Розпорядження органу державного контролю.
4. Окреме доручення органу державного контролю.

20. До повноважень якого органу належить питання здійснення нагляду за дотриманням вимог щодо запобігання забрудненню навколишнього природного середовища автомобільним, залізничним транспортом?

1. Міністерства енергетики та захисту довкілля України.
2. Міністерства інфраструктури України.
3. Центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики з питань безпеки на наземному транспорті.
4. Державної екологічної інспекції України.

21. До повноважень якого органу належить питання ведення обліку катастроф, аварій, дорожньо-транспортних пригод на автомобільному, міському електричному, залізничному транспорті?

1. Міністерства інфраструктури України.
2. Центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики з питань безпеки на наземному транспорті.

3. Державної служби статистики України.
4. АТ «Укрзалізниця».

V. Питання на перевірку знань Регламенту Кабінету Міністрів України

1. Проекти актів Кабінету Міністрів України готуються:

1. На основі та на виконання Конституції і законів України, актів Президента України, Кабінету Міністрів України.

2. За ініціативою розробника.

3. На основі та на виконання Конституції і законів України, актів Президента України, постанов Верховної Ради України, прийнятих відповідно до Конституції та законів, актів Кабінету Міністрів України, доручень Прем'єр-міністра України, а також за ініціативою членів Кабінету Міністрів України, центральних органів виконавчої влади, державних колегіальних органів, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських держадміністрацій з дотриманням вимог Регламенту Кабінету Міністрів України.

4. На основі та на виконання Конституції і законів України, актів Президента України, постанов Верховної Ради України, прийнятих відповідно до Конституції та законів України, актів Кабінету Міністрів України, доручень Прем'єр-міністра України, а також міжнародних договорів, ратифікованих Верховною Радою України.

2. З яких питань не видаються постанови Кабінету Міністрів України?

1. Затвердження положення.

2. Затвердження статуту.

3. Затвердження державної цільової програми, плану заходів.

4. Затвердження порядку, регламенту, правил, методики.

3. Головним розробником проекту акта Кабінету Міністрів України є:

1. Центральні органи виконавчої влади.

2. Міністерства, інші центральні органи виконавчої влади, державні колегіальні органи, Рада міністрів Автономної Республіки Крим.

3. Орган, який вносить проект акта до Кабінету Міністрів України.

4. Міністерства, інші центральні органи виконавчої влади відповідно до своєї компетенції.

4. Який проект акта не підлягає проведенню правової експертизи Міністерством юстиції України?

1. Про схвалення концепції реалізації державної політики у відповідній сфері.

2. Про затвердження фінансового плану суб'єкта господарювання державного сектора економіки.

3. Про делегування повноважень Кабінету Міністрів України органам виконавчої влади у передбачених законом випадках.

4. Про утворення та затвердження складу робочих груп з питань ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій.

5. Який проект акта підлягає обов'язковому погодженню з Державним агентством з питань електронного урядування України?

1. Проект акта щодо затвердження положення про центральний орган виконавчої влади в частині функціонального обстеження з метою недопущення дублювання повноважень.

2. Проект акта з питань надання адміністративних послуг.

3. Проект акта з питань утворення та організації роботи комітету з призначення керівників особливо важливих для економіки підприємств.

4. Проект акта з питань делегування повноважень Кабінету Міністрів органам виконавчої влади у передбачених законом випадках.

6. Проекти актів Кабінету Міністрів України вносяться на розгляд Уряду:

1. Головними розробниками – міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади.

2. Головними розробниками – центральними органами виконавчої влади.

3. Головними розробниками – міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади (крім тих органів, діяльність яких спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через відповідних міністрів), державними колегіальними органами, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими держадміністраціями.

4. Головними розробниками – міністерствами.

7. Який з документів не підписується керівником органу, який є головним розробником, або особою, що його заміщує під час внесення проекту акта Кабінету Міністрів України на розгляд Уряду?

1. Супровідний лист.

2. Пояснювальна записка.

3. Порівняльна таблиця.

4. Довідка про погодження.

8. Який документ подається разом з проектом Закону, що вноситься до Кабінету Міністрів України, крім документів та матеріалів, передбачених пунктом 1 § 50 Регламенту Кабінету Міністрів України?

1. Довідка щодо відповідності положенням Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

2. Експертний висновок.

3. Політична пропозиція.

4. Перелік нових законів та законів, які потребують викладення у новій редакції, інших нормативних актів, прийняття або перегляд яких необхідно здійснити для реалізації положень закону.

9. У який строк заінтересований орган зобов'язаний за зверненням розробника взяти участь в опрацюванні та погодженні проекту акта Кабінету Міністрів України, розробленого в ініціативному порядку, у частині, що стосується його компетенції, у разі коли розробник не зазначає у супровідному листі строк погодження такого проекту акта?

1. В односторонній строк.
2. Протягом п'яти робочих днів.
3. Протягом десяти робочих днів.
4. У місячний строк.

10. Який документ надсилається центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через міністра, разом з проектом акта відповідному міністерству для його погодження міністром?

1. Політична пропозиція.
2. Перелік нових законів та законів, які потребують викладення у новій редакції, інших нормативних актів, прийняття або перегляд яких необхідно здійснити для реалізації положень закону.
3. Довідка щодо відповідності зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції та праву Європейського Союзу (acquis EC).
4. Пояснювальна записка.

11. Який проект акта не підлягає обов'язковому погодженню усіма заінтересованими органами, а також Мінфіном та Мінекономіки?

1. З питань, пов'язаних із запобіганням виникненню надзвичайних ситуацій, ліквідацією їх наслідків, або з інших питань, пов'язаних з виникненням загрози життю та/або здоров'ю населення, а також з невідкладних питань щодо проведення антитерористичної операції та обороноздатності держави.
2. Який містить інформацію з обмеженим доступом.
3. З кадрових питань.
4. Що стосується укладення, виконання та припинення дії міжнародних договорів України.

12. Який проект акта підлягає обов'язковому погодженню з Нацдержслужбою?

1. Про схвалення концепції реалізації державної політики у відповідній сфері.
2. Про затвердження положення про центральний орган виконавчої влади.
3. Про делегування повноважень Кабінету Міністрів України органам виконавчої влади у передбачених законом випадках.
4. Щодо кадрових та інших питань організаційно-розпорядчого характеру.

13. Які наслідки у разі коли проект акта Кабінету Міністрів України за висновком Мін'юсту не відповідає Конституції та законам України, актам Президента України?

1. Проект акта повертається на доопрацювання.
2. Проект акта не підлягає внесенню на розгляд Кабінету Міністрів України.
3. Щодо такого проекту акта проводяться узгоджувальні процедури, консультації, наради, робочі зустрічі на рівні керівників головного розробника та заінтересованих органів.
4. Рішення щодо такого проекту акта приймається на засіданні Кабінету Міністрів України.

14. Який орган проводить антикорупційну експертизу з метою виявлення у проекті акта Кабінету Міністрів України норм, що можуть сприяти вчиненню корупційних правопорушень?

1. Національне антикорупційне бюро України.
2. Національне агентство з питань запобігання корупції.
3. Міністерство юстиції України.
4. Кабінет Міністрів України.

15. Фінансово-економічні розрахунки під час підготовки проекту акта Кабінету Міністрів України проводяться за методикою, що розробляється та затверджується:

1. Міністерством юстиції України.
2. Кабінетом Міністрів України.
3. Міністерством фінансів України.
4. Головним розробником проекту акта.

16. До проекту розпорядження Кабінету Міністрів про схвалення концепції реалізації державної політики у відповідній сфері та концепції закону додається:

1. Висновок про проведення антидискримінаційної експертизи.
2. Пояснювальна записка.
3. Політична пропозиція.
4. Висновок про проведення гендерно-правової експертизи.

17. Яку інформацію не містить Концепція реалізації державної політики у відповідній сфері?

1. Проблема, яка потребує розв'язання.
2. Мета і строки реалізації концепції.
3. Обсяг фінансових, матеріально-технічних, трудових ресурсів.
4. Оцінка регуляторного впливу.

18. До повноважень якого органу належить питання здійснення контролю за своєчасним поданням органами виконавчої влади проектів законів, актів Президента України та Кабінету Міністрів України?

1. Міністерство юстиції України.
2. Секретаріат Кабінету Міністрів України.
3. Верховна Рада України.
4. Офіс Президента України.

19. Акти центральних органів виконавчої влади скасовуються:

1. Повністю чи в окремій частині керівником відповідного центрального органу виконавчої влади.
2. Повністю чи в окремій частині Міністром, через якого спрямовується та координується діяльність відповідного центрального органу виконавчої влади.
3. Кабінетом Міністрів України шляхом прийняття відповідних розпоряджень. Проект такого розпорядження готує Мін'юст за дорученням Прем'єр-міністра України.
4. Постановою Кабінету Міністрів України. Проект такої постанови готує Мін'юст за дорученням Прем'єр-міністра України.

20. Проекти розпоряджень Кабінету Міністрів України з кадрових питань готуються в установленому Кабінетом Міністрів України порядку та вносяться на розгляд Кабінету Міністрів України:

1. Державним секретарем Кабінету Міністрів України.
2. Міністром Кабінету Міністрів України.
3. Прем'єр-міністром України.
4. Комісією з питань вищого корпусу державної служби.

Начальник Управління кадрової служби

Володимир ДЗУЄНКО